

„FETELE DESPRE BĂIEȚI - BĂIEȚII DESPRE FETE”

Se poate spune că ancheta noastră are două titluri: FETELE DESPRE BĂIEȚI, BĂIEȚII DESPRE FETE sau BĂIEȚII DESPRE FETE, FETELE DESPRE BĂIEȚI. Am recurs la această formulă pentru a dovedi, de la bun început, că...

pentru București și 55 bani pentru provincie). Răspunsul dv. se va însuși în totalul răspunsurilor venite de pretutindeni, din țară. În cazul în care dorii să răspunzi mai amplu, mai ales că unele întrebări se și pretează la asta (vezi Nr. 5 din chestionar), poți anexa chestionarului o fișă separată. Așteptăm, cu precizie pe plic: pentru ancheta „Fetele despre băieți, băieții despre fete” (sau invers, cum preferați)!

riji să vă păstrați anonimul. Este însă absolut necesar să completați corect chestionarul (fetele sau băieții), să treceți profesia (sau ocupația), data nașterii (cel puțin anul), localitatea în care locuiți, profesia părinților și, separat, vîrsta lor. Așteptăm, cu mai curînd, răspunsul vostru. După totalizarea și compararea părerilor exprimate, vom reveni cu concluzii adecvate. Nu vă interesează să aflați cum gîndesc cei de-o vîrstă cu voi, în asemenea probleme importante?

Intreprinderea de transporturi „TAROM” și-a îndeplinit sarcinile prevăzute în planul anual de stat. Potrivit unor calcule, pînă la sfîrșitul anului pe linie aeriană internă și internațională ale companiei de navigație aeriană românească vor mai fi transportați încă 100.000 de pasageri.

CU PLANUL ANUAL INDEPLINIT!

va ridica la peste 5 milioane lei. Unitățile cooperatiste meșteșugărești din județul Constanța au fost îndeplinite în sumă de 8 lei, iar...

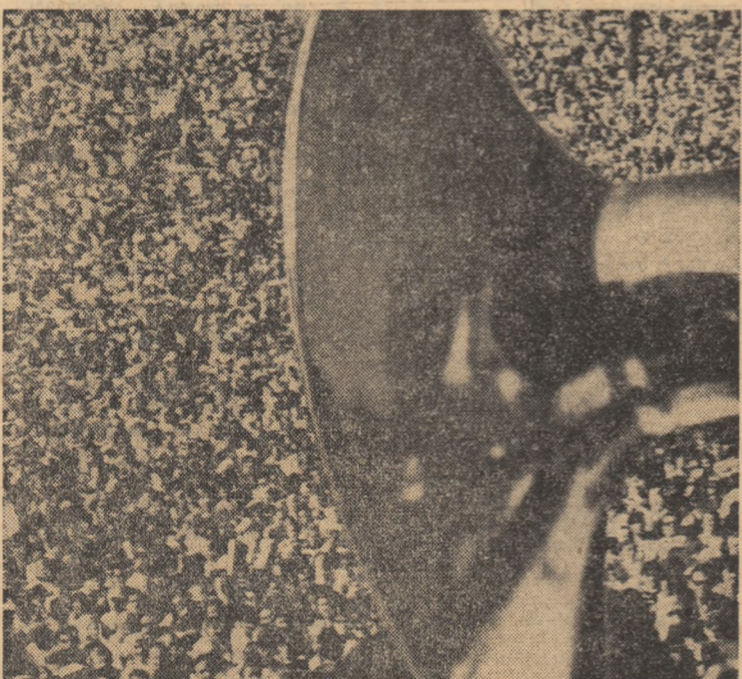
AU ÎNCEPUT Conferințele de dare de seamă și alegeri ale organizațiilor U.T.C. orașenești și municipale

După desfășurarea adunărilor de alegeri în organizații și a conferințelor din întreprinderi și instituții, bilanșul raportat la nivelul întregului municipiu sau oraș, însumînd o experiență pozitivă care se poate fructifica prin extinderea sa în alte locuri de muncă, ale altor organizații, reprezintă un nou și important moment în viața organizației noastre.

În acest context, conferințele de dare de seamă și alegeri ale organizațiilor municipale și orașenești trebuie să facă dovada unei analize mature a modului în care organizațiile au îndeplinit sarcinile lor în perioada anterioară...

CULTIVAREA ATITUDINII ÎNAINȚATE FAȚĂ DE MUNCĂ - OBIECTIV PERMANENT AL ACTIVITĂȚII U.T.C.

Buzăul cunoaște înnoiri și transformări despre care locuitorii săi, și tinerii mai ales, vorbesc cu deosebită mîndrie. Justificată de altele deosebite, orașul a crescut și crește odată cu el. Uzina de prelucrare a maselor plastice, Metalurgia, Uzina de sîrmă și produse din sîrmă, Fabrica de zahăr sînt cîteva din noile obiective răsărite viguros pe harta industrială a țării în ultimii ani și ele se află într-o continuă dezvoltare.

Două fotografii de ION CUCU

Scinteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST ANUL XXIV, SERIA II, NR. 6081 | 8 PAGINI — 30 BANI | SÎMBĂȚĂ 7 DECEMBRIE 1968

IN PAG. 4 și 5

SORII BĂRĂGANULUI

Reportaj de DIONISIE SINCAN

ÎN PAG. A VI-A:

SATIRĂ ȘI UMOR

ÎN PAG. A VII-A:

SPORT

CREȘTEREA ROLULUI CONDUCĂTOR AL P.C.R. - FACTOR FUNDAMENTAL AL DEZVOLTĂRII VIETII NOASTRE SOCIALISTE

Angajat, cu pasiune și abnegație, de aproape un sfert de veac, pe drumul construirii noii orînduirii sociale, poporul nostru a găsit, în partidul comunistilor, conducătorul încercat, ferm și clarvăzător, capabil să-l organizeze și să-l îndrume activitatea pe toate planurile vieții sociale, să asigure progresul continuu al patriei, înflorirea multilaterală a națiunii. Prestigiul, autoritatea partidului comunist în fața maselor s-au ridicat, în acesti ani, la înălțimi pline de strălucire, întregul nostru popor înconjurîndu-și conducătorul cu sentimente de profundă recunoștință și dragoste, arîmîndu-l cu neabătută

încredere îndemnurile, înfăptuindu-l cu devotament și hărnicie politică. Rolul de forță conducătoare a procesului de construire a noii societăți, pe care-l îndeplinește cu neclintit devotament partidul, este rezultatul unei îndelungate evoluții istorice, al unui șir glorios de acțiuni și lupte eroice în anii de grea ilegalitate, al condițiilor social-politice obiective create în țara noastră după cucerirea puterii de către clasa muncitoare. Creșterea rolului conducător al partidului este și rezultatul măsurilor pe care le-a luat pentru perfecționarea continuă

a propriei sale structuri organizatorice, pentru îmbunătățirea permanentă a stilului său de muncă și a metodelor de organizare și conducere a vieții sociale. Recunoscut de către mase ca cea mai competentă forță politică și socială capabilă să le conducă pe drumul ales — construirea societății noi, lipsite de exploatare, a societății socialiste — partidul nostru justifică această încredere prin fidelețatea neabătută față de idealul marxismului, ale comunismului științific, prin servirea intereselor și aspirațiilor poporului nostru în plină înflorire și dezvoltare. Exercițarea neabătută a rolului conducător de către partidul clasei muncitoare — credincios și consecvent ideilor marxist-leniniste — a avut ca rezultat realizările de însemnătate istorică obținute de poporul român în dezvoltarea an de an a economiei naționale, la întărirea sistemului mondial socialist, ridicarea la un nivel înalt, necunoscut înainte, a politicii sale internaționale.

Partidul Comunist Român se manifestă ca forța politică conducătoare în toate domeniile vieții sociale, în promovarea a ceea ce este nou și înaintat, în dinamizarea factorilor meninți să asigure progresul atât în sectoarele producției materiale, în perfecționarea societății și desfășurarea vieții publice, ca și în activitatea științifică și artistică, în întreaga noastră cultură socialistă. Exprimînd interesele majore ale clasei muncitoare, (trînimii) comuniste și intelectuali, ale întregii națiuni socialiste, P.C.R. este, după cum se arată în Constituția țării noastre, „forța politică conducătoare a întregii societăți”. Deținător suveran al puterii, poporul urmează neabătut calea trasată de partid, își stringe tot mai mult rîndurile în jurul său, traduce consecvent în

MIRCEA MACIU

(Continuare în pag. a III-a)

SĂRBĂTOAREA MAJORATULUI

Decembrie, cunoscută ca lună a bilanșurilor și a proiectelor, a vacanțelor școlare și sărbătorilor de iarnă, și-a adăugat în ultimii ani tradiția: Sărbătoarea majoratului. Cei aproape 200.000 de adolescenți care au împlinit 18 ani în cursul lui 1968, sînt, în aceste zile, eroii unor frumoase festivități. Inițiată de Uniunea Tineretului Comunist în vederea evidențierii memorabilului eveniment înregistrat anual în viața a mii și mii de tineri, sărbătoarea majoratului include programe artistice și distractive inspirate de „vîrsta de aur” dezbateri cu privire la profilul moral

al tînrului de azi, la drepturile și obligațiile sale cetățenești. La aceste manifestări sînt invitate să vorbească personalități ale vieții noastre sociale, oameni cu bogată experiență în diferite domenii, activiști de partid și de stat, juristi, pedagogi, muncitori fruntași, scriitori. Acțiunile care vor lua sfîrșit în 31 decembrie, se desfășoară la casele de cultură ale tineretului și cluburilor din București și alte orașe, precum și în mari întreprinderi industriale, cîmine culturale și cooperative agricole de producție din întreaga țară.

ATENȚIUNE! TINERI DIN COMUNA HOTARELE, CEA DE-A VII-A EDIȚIE A SERILOR

Vă este dedicată vouă și va avea loc luni 9 decembrie, ora 17, în sala cîminului cultural.

In program: — Anchetă în sunet și imagini: „Rîmneții în sat” Plecozi la oraș? De ce?”

— Tariful casei de cultură a studenților din București. Soliști: Maria Ciobanu, Be-none Sinulescu.

— Formația de muzică ușoară „Club 6” condusă de Horia Nicolae. Soliști: Horia Nicolae, Valentin Baciu.

— Ansamblul de dansuri al Casei de cultură a studenților din București.

— Moment poetic: Gabriela Melinescu, Florența Albu, Adrian Păunescu.

— În jurul tradiționalei mese raunde vor lua loc Eugen Barbu, Nemțu Octavian, Nicolae Dragoș.

— Concurs pentru cel mai bun referat și cel mai talentat interpret al muzicii populare.

GALINA BĂDULESCU

(Continuare în pag. a II-a)

caleidoscop

Privit global individul pare ireproșabil, are maniere, sărăcuțică, mîna la doamnă, scoate palaria cînd trebuie și e cineva. Nu o înaintă pe scări, oferă locul în tramvai persoanelor în vîrstă, sprijină pe bătrîni cînd este nevoie, se bărbiereste singeros în ficare dimineață, stie să tîna ceașca de cafea și să băgeț cuțel și cuvine. Nu s-a răstît la nimeni, nu a spus o vorbă mai tare, să te feracească Domnul, e punctual, corect, obsevios. Are și un suris plăcut, dacă e mai vesel poți să vezi și două știri de dinți demontate de invidie. Te și întrebi dacă nu a jucat omnia în vreun film. Acest om bun, va- ra, iarna devotat, superb la urma urmei, într-un cuvînt de carieră are un singur și mare defect: nu suportă să-l contrazică! Dacă a spus el una și bună, gata! Că să vedeți, e o fi, e-o pîi! Imposibil să treacă peste

ȘI AU TRĂIT FERICIȚI, PÎNĂ LA ADÎNCI BĂTRÎNEȚI... DAR CUM?

Poveștile de dragoste în care Făt-Frumos se luptă pentru a o cuceri pe Ileana Cosineana, în care flăcăii trec prin numeroase încercări pentru a ajunge la fata iubită... Vă amintiți? Toate se încheie, după ce am arătat și am dorit din suflet izbînda și înțînirea flăcăului viteaz cu fata frumoasă și cuminte, cu o „un-tă” și formula de sfîrșit, cu înțeleșul ei generalizator și totuși magic, ne împiedică să ni-l închipuim pe eroii mai departe: „și au trăit fericiți pînă la adînci bătrîneți...”. Nimic mai mult.

Știi, desigur, ce este un oracol: caietul în care adolescenții se întreabă reciproc asupra unor probleme diverse. De la datele personale pînă la păteri despre prietenie, școală, dragoste, căsătorie, fericire, viață și moarte, toate noțiunile fundamentale ale existenței constituie subiecte de chestionar. Din cînd în cînd aceste oracole mai sînt confiscate de profesori sau părinți, adolescenții le ascund cu grijă, făcîndu-le să circule de la unul la altul ca niște documente prețioase. „Ce este viața?” sună, sentențios, întrebarea sau „Credeti în fericire?” sau „Ce este prietenia?” și cu o strădînită demnă de filozofi cu ochelari și păr cărunt, tinerii încearcă să găsească definiții, să-și clarifice noțiunile.

Citeșc într-un astfel de caiet al unor adolescenți de 17-18 ani cîteva răspunsuri la cele 25 de întrebări „fundamentale”. Și dialogul meu cu ei, cu acești tineri curioși, preocupati de a descoperi tainele anilor pe care-i au în față, a început de aici. Dragostea și căsătoria, două noțiuni asupra cărora semnatarul caietului s-a vădit mai îndelung, uneori vizibil nedumerit, altorii hotărîți să spună în cu-

vinte totul. Cineva scrie: „dragostea?!” va fi și pentru mine, odată ca niciodată” și același consensuiază la rubrica „ce este căsătoria”: „au făcut o nunta mare, ca-n povești, și-apoi au trăit fericiți pînă la adînci bătrîneți”. Dacă prieteniei, fericirii, chiar dragostei adolescenții

SĂ DISCUTĂM DESPRE TINEREȚE, EDUCAȚIE, RĂSPUNDERI

(Urmare din pag. 1)

Viața politică sa marxist-leninistă. Executarea rolului conducător de către partid în toate domeniile vieții societății este considerată în mod plenar de oamenii muncii nu numai ca o necesitate obiectivă... o lege a fauririi noi orânduri sociale... dar, în același timp, drept garanție sigură a împlinirii construiții socialiste și a realizării obiectivelor politice și ideologice a partidului...

Partidul nostru a ținut și ține seama de înfăptuirea leninistă potrivit căreia fiecare țară care trece la socialism este obligată să respecte principiile generale ale construiții noi orânduri sociale, dar că, în același timp, ea aduce cu sine experiența sa proprie, modul său particular de aplicare, în funcție de condițiile concret-istorice, a principiilor generale. În acest spirit Lenin arăta în lucrarea „Sîngulul — boala copiilor comunistului” că: „Atăta timp cât există mulțimi care să țară deosebiri naționale și statale — și aceste deosebiri vor dăinui încă foarte multă vreme chiar și după înlăturarea diciturii proletariataului pe scară mondială — unitatea tactică internațională a mișcării muncitorești comuniste din toate țările nu cere înlăturarea diversității, suprimarea deosebirilor naționale... ci cere o aplicare a principiilor fundamentale ale comunismului... care să modifice just aceste principii în amănunte, să le adapteze just și să le aplice la deosebirile naționale și ale fiecărui stat național”.

Elaborând linia politică generală corespunzătoare condițiilor concrete, particularităților specifice ale țării noastre, P.C.R. a adoptat strategia și tacticile de dezvoltare social-istorică a României și a asigurat înaintarea ei neabătută pe calea noii revoluții, pornind de la adevărul general și profund științific, că generalul se realizează în și prin particular, privit în dinamica dezvoltării sale, a formelor concrete de manifestare. Practica a dovedit că, în ceea ce privește construcția socialismului, nu se poate recomanda un „model unic”, că fiecare țară socialistă trebuie să pornească, în edificarea noi orânduri, de la analiza realității naționale, a condițiilor și particularităților specifice, privite în dialectica devenirii lor.

Înfăptuirea programului de industrializare socialistă a țării, de transformare socialistă a agriculturii, de ridicare a nivelului producției industriale și agrare, introducerea tehnicii noi, avansate, asigurarea creșterii condițiilor de viață materiale și spirituale ale poporului, se realizează în fiecare țară în parte — o dată cu trecerea la socialism — în conformitate cu legislația generală și principiile particulare generate de condițiile social-istorice de dezvoltare a poporului respectiv, de trăsăturile psihologice și de cultură, de valorile spirituale create în decursul veacurilor. Pornind de la aceste considerente, Partidul Comunist Român și-a călădit, pe ele, întregul edificiu al politicii sale, consacrată ridicării României pe treptele cele mai înalte ale civilizației.

În realizarea mărețului său program, partidul nostru a acordat și acordă o importanță deosebită dezvoltării vieții spirituale, stimulând și stimulând activitatea în toate sferele activității sociale, încurajând și valorificând în folosul progresului general al societății, inteligența, talentul, capacitatea creatoare a maselor largi. Realizarea idealurilor socialismului în țara noastră, înseamnă, pentru P.C.R., a fi împlinirea aspirațiilor spre o viață materială mai bună, cit și ridicarea membrilor societății la un nivel superior de înțelegere a rostului lor în lume, la o bogată și multilaterală viață spirituală.

Orientat larg al acestei politici, valoarea ascendenței sale spre viitor, constau în faptul că acest proces este considerat în dinamica perfecționării sale continue. Acestor viziune, această concepție politică înaintată s-a afirmat cu o deosebită vigoare la Congresul al IX-lea și, ulterior, la Conferința Națională a P.C.R. — momente de coeziune însemnate în viața partidului și a întregului nostru popor. Așa cum s-a subliniat în aceste înalte forumuri, P.C.R. pornește de la principiul că formele și metodele de organizare și conducere a vieții sociale nu sînt imuabile, date o dată pentru totdeauna, ci ele trebuie schimbate și perfecționate în funcție de transformările care au loc în structura și suprastructura societății, în funcție de cerințele impuse de viață. Subliniind necesitatea complexului de măsuri cu privire la perfecționarea conducerii și planificării economice naționale, adoptate de Conferința Națională a P.C.R., tovarășul Nicolae Ceaușescu releva faptul că acestea sînt dictate „în primul rînd de schimbările calitative și cantitative petrecute în anii construcției socialiste în economia țării noastre, de sarcinile noi, superioare, care se pun în prezent în fața României”.

Rolul conducător al partidului se exercită cu deosebire în toate sferele vieții noastre sociale. Capacitatea de conducător și organizator a partidului se manifestă prin activitatea sa intensă, multilaterală, pentru promovarea spiritului năvalor în întreaga țară socială, pentru perfecționarea conducerii și planificării economiei, punerea de acord a formelor organiza-

zatorice și a metodelor de muncă cu cerințele societății, pentru asigurarea triumfului în țara noastră a procesului de desăvîșirea construcției socialiste. Hotărârile adoptate de Congresul al IX-lea și Conferința Națională a P.C.R., măsuri inițiate de partid în diverse domenii de activitate, creează cadrul necesar pentru afirmarea și consolidarea noului în procesul multilateral de transformare socialistă a țării, pentru înlăturarea oricăror tendințe de imobilizare și închistare, a oricăror forme depășite care pot frîna mersul înainte al societății noastre.

Întărirea continuă a rolului conducător al partidului este o necesitate obiectivă pentru realizarea cu succes a sarcinilor istorice ale întregii perioade a construiții socialismului și comunismului. Înfațtarea acestei cerințe este strîns legată, în concepția și practica partidului nostru, de aplicarea consecventă a principiului muncii colective, instituționalizată la toate nivelele activității de partid și de stat. În descoperirea și fructificarea tuturor posibilităților de progres continuu al țării, în analiza căilor și metodelor de realizare a sarcinilor propuse, în stabilirea oportunității acțiunilor ce trebuie întreprinse pentru a se asigura eficiența maximă a investițiilor, în selectarea și promovarea cadrelor, întărirea legăturii dintre producție și știință, găsirea mijloacelor de valorificare cit mai rapidă și mai eficientă a rezultatelor cercetării științifice — principiul muncii colective joacă un rol de primă însemnătate. A-

firmare a criticii și auto-criticii. Instrument de lucru deosebit de prețios, propriu comunistilor, critica și autocritica au un rol extrem de important în perfecționarea continuă a relațiilor de producție, în organizarea societății, în dezvoltarea și lărgirea nelămpărită, în forme tot mai adecvate, a democrației socialiste, în aplicarea normelor echității socialiste în întreaga viață socială și de stat. Dezvoltarea democrației socialiste, afirmarea nestăgînită a personalității umane, înflorirea ei, nu numai că nu slăbește, ci, dimpotrivă, așa cum viața însăși o arată, întăresc perpetuu orînduirea noastră.

Partidul comunistilor este partidul notorilor, partidul care luptă hotărît pentru a crea toate condițiile necesare afirmării și dezvoltării noului. În activitatea sa, el pornește de la principiul că interesele sale, ale poporului pe care îl conduce spre realizarea misiunii sale istorice, coincid cu interesele dezvoltării permanente a vieții sociale. Pentru partidul nostru, nu există țel mai înalt decît slujirea cu credință a intereselor poporului și asigurarea ridicării continue a acestuia pe culmile civilizației și prosperității. Partidul nostru și-a cucerit, prin sacrificiile, abnegația și devotamentul față de popor, prin rezultatele politice sale, rolul de conducător al națiunii, de avangardă a întregii societăți.

Valorile materiale și spirituale create în epoca noastră sînt rodul activității nepreocupate, pline de abnegație, a tuturor oamenilor muncii. Ridicate la creșterea politică sintemată, masele populare sînt chemate să hotărască a-

să asigure dezvoltarea liberă și independentă a României. Întărirea rolului conducător al P.C.R., calitatea muncii sale, depind în mod nemijlocit de calitatea muncii și a pregătirii membrilor săi. Pornind de la această premisă, partidul a pus și pune în fața membrilor săi sarcina de a-și ridica necontenit nivelul de pregătire teoretică, de a păstra o legătură permanentă cu masele, de a învăța în continuu din experiența maselor, de a valorifica această experiență și înțelepciunea colectivă într-un grad tot mai înalt. Văzînd în aceste principii de ample semnificații ideale nobile către care trebuie să-și îndrepte aspirațiile proprii, tinerii patriei noastre se pregătesc cu perseverență pentru a se dedica activ vieții sociale a patriei, năzuiesc cu o consecvență dăruire către împlinirea acelor calități care să le dea dreptul de înaltă onoare de a face parte din rîndurile partidului comunist.

Verificată pe plan intern prin construirea socialismului și dezvoltarea națiunii socialiste, politica Partidului Comunist Român se bucură de un prestigiu crescînd și pe plan extern. Acest fapt se exprimă prin aceea că țara noastră dezvoltă relații de prietenie și ajutor reciproc frătesc, de colaborare cu toate țările socialiste pe baza principiilor marxism-leninismului, a egalității în drepturi, a independenței și suveranității naționale și de stat, a avantajului economic reciproc. Militînd pentru promovarea unor relații cu adevărat internaționaliste, de tip nou, între țările socialiste, între națiuni libere și suverane, partidul nostru duce, în același timp, o politică de întărire și dezvoltare a tuturor forțelor progresiste, antiimperialiste. România desăfoară pe plan extern o politică activă, de dezvoltare a unor relații normale, sănătoase între țări cu orînduri sociale diferite.

Consecvența politicii externe promovată de România își află izvorul în spiritul plin de răspundere cu care Partidul Comunist Român înțelege să abordeze problemele internaționale, atîc cele care privesc relațiile cu țările socialiste și cele care decurg din relațiile cu țările capitaliste sau cu țările în curs de dezvoltare. Convingerea că de unitate, forța și autoritatea sistemului socialist depind în mare măsură victoria și forța întregului front antiimperialist, stă la baza tuturor acțiunilor pe care Partidul Comunist Român le întreprinde în vederea întăririi coeziunii și unității sistemului socialist. În această lumină trebuie privită activitatea pe care organismele de resort ale României o desfășoară atît în cadrul C.A.E.R.-ului, cit și în cadrul Tratatului de la Varșovia. În concepția partidului nostru, perfecționarea și intensificarea colaborării între țările membre ale C.A.E.R. trebuie să se întemeieze pe respectarea fermă a principiilor relațiilor dintre țările socialiste, principii, înscrise și în statutul acestei organizații. Pornindu-se pentru respectarea riguroasă a statutului C.A.E.R., statul care oferă posibilități bogate pentru o colaborare fructuoasă, eficientă, partidul nostru nu poate fi de acord cu promovarea unor teze și propuneri care sînt în contradicție cu principiile unanime acceptate ale statutului, cu interesele suveranității și independenței țărilor socialiste — „integritate” statelor membre ale C.A.E.R., investirea acestei organizații cu atribuții supra-statale, crearea unor organisme economice supra-naționale. Înțelegînd cu toată răspunderea îndatoririle ce stau în fața patriei noastre în calitate de parte integrantă a sistemului socialist, de membră a Tratatului de la Varșovia, partidul nostru pornește de la considerentul că apartenența la Tratatul de la Varșovia — a cărui menținere este justificată și necesară atît timp cit există blocul militar N.A.T.O. — nu trebuie să limiteze în nici un fel independența și suveranitatea de stat. ci, dimpotrivă, să constituie un mijloc de întărire a lor.

Politică științifică, marxist-leninistă a partidului nostru este confirmată și de poziția sa în relațiile cu celelalte partide comuniste și muncitorești. P.C.R. pornește de la principiul fundamental potrivit căruia deosebirile de o problemă sau alta a dezvoltării sociale nu trebuie să afezeze ratiunilor dintre ele; și militează consecvent pentru respectarea neabătută a normelor de bază ale raporturilor dintre partide, a principiilor independenței, egalității în drepturi, neamestecului în treburile interne, pentru afirmarea în relațiile dintre partide a principiilor internaționalismului proletar.

Pornind de la aceste principii, partidul nostru militază consecvent ca problemele ce se ivesc în activitatea partidului marxist-leninist să fie discutate cu răbdare și încredere, cu respect față de experiența istorică a fiecărui partid comunist. Întîlnirile între două sau mai multe partide, desfășurate într-un spirit tovarășesc, s-au dovedit, după experiența partidului nostru și a altor partide comuniste și muncitorești, deosebit de utile și eficiente. Ele au menirea de a contribui în mod eficient, constructiv la înlăturarea aspirațiilor ce se pot ivi la un moment dat, la crearea unei climat propice întăririi și dezvoltării unității și coeziunii mișcării comuniste și muncitorești internaționale.

Integrat organic în conștiința maselor — partinitate devenind, în ani noștri, o dimensiune spirituală a întregului popor — Partidul Comunist Român își sporește continuu rolul conducător, spre binele și progresul patriei, pentru fîcirea poporului și desăvîșirea cu succes a construcției socialiste în Românie.

DOCTORANTURA ȘI CALIFICAREA ȘTIINȚIFICĂ A TINERETULUI

În continuarea anchetei noastre își spun cuvîntul:

- Prof. dr. doc. MATEI MARI-NESCU
- Acad. EUGEN MACOVSKI
- Prof. dr. CONSTANTIN PUFAN
- Prof. dr. doc. EMILIAN BRATU

PENTRU O RESTABILIRE A ECHILIBRULUI VALORIC AL CADRELOR

Știința și tehnica românească se bucură, în prezent, de un deosebit prestigiu peste hotare. Da acest lucru are contribuția, într-o măsură, și a lucrării oamenilor de știință români, publicate de diferite edituri străine și cotate printre cele mai de seamă ale domeniilor respective.

Am făcut această remarcă pentru a scoate în evidență, de la bun început, un fenomen care mi se pare cel puțin straniu. La ora actuală există foarte mulți

oameni de știință trecuți de prima tinerețe — sau chiar de a doua — și care, cu toate că au publicat numeroase cărți unanım apreciate atît la noi cit și peste hotare, și cu toate că sînt considerați somități științifice, nu dețin titluri de doctor. Care este cauza?

Dacă ne gîndim la faptul că, în urmă cu un deceniu și ceva, la noi nu se confera încă acest titlu, problema devine limpede. Este vorba, deci, de acei oameni de știință care, deși au dus

o laborioasă muncă de cercetare în perioada respectivă, n-au putut, în mod firesc, să-și dea doctoratul atunci cînd trebuia. Or, astăzi, cînd ei se află la o vîrstă mai înaintată și cînd, mai ales, sînt cotați printre cei mai buni specialiști în domeniul lor, a-i obliga să treacă — asemeni oricărui tînar cercetător sau asistent — prin filiera obținerii unui titlu de doctor, ar însemna, evident, un non sens. Și aceasta pentru că o teză de doctorat nu se poate ridica la nivelul cărților științifice publicate de ei și pentru că — ei fiind cei mai bine pregătiți în specialitatea respectivă — nu pot avea conducători științifici.

În concluzie, se impune, după părerea mea, ca acestor cercetători să li se ofere, pe baza lucrărilor publicate și a activității depuse, titlul

de doctor. Organele în drept ar trebui să formeze, în vederea acestui scop, o comisie alcătuită din mari personalități științifice, care să studieze toate cazurile existente și să treacă de urgență la rezolvarea lor. O asemenea restabilire a echilibrului valoric al cadrelor mi se pare absolut necesară la ora actuală. Mai mult decît atât, prin oferirea titlului de doctor unor astfel de specialiști vom dispune de un număr tot mai mare de conducători științifici de înaltă calificare. Și, desigur, nu este un secret pentru nimeni faptul că procesul doctoranturii trebuie îmbunătățit și în această direcție.

Prof. dr. docent
MATEI MARINESCU
membru corespondent
al Academiei

„SESIUNILE FIXE” ȘI GRANIȚELE LOR IMUABILE

Consider și eu, ca și alți specialiști care și-au spus cuvîntul în cadrul anchetei de, că actualele „posibilități de a cuprinde” de care dispun conducătorii științifici — cărora, conform legii, li se repartizează un număr de 10 doctoranzi — nu sînt cele mai stimulatoare pentru lărgirea numărului de doctori. Se înțelege că a această situație nu poate să continue. Ea trebuie reme-

diată prin mărirea numărului de conducători științifici la specialitățile solicitate în mod frecvent.

În al doilea rînd, cred că ar fi bine să se renunțe la sistemul „sesiunilor fixe” de înscriere la doctorat. Ar trebui, cred, ca cei ce doresc să-și depună candidatura să se poată înscrie oriunde la institutetele respective, urmînd ca examinarea actelor și stabilirea dreptu-

lui de înscriere propriu-zis să fie făcută de serviciile de doctoranzi ale institutelor, în comun acord cu conducătorii științifici. În felul acesta, s-ar obține, după părerea mea, o mai mare obiectivitate în selectarea doctoranzilor.

Socotesc, de asemenea, că este timpul să se renunțe la concursul de admitere pentru doctorat, aplicîndu-se principiul simplu și sănătos: „să se înscrie cine dorește, să devină doctor cine poate”. Procedîndu-se astfel, nu numai că s-ar da oricui posibilitatea de a-și încerca forțele, dar, poate, s-ar descoperi pe parcurs elemente capabile care, din diferite

motive, rămîn la ora actuală departe de procesul doctoranturii și chiar și de cercetarea științifică.

În fine, cred că ar fi indicat să se renunțe — parțial sau chiar total — la elaborarea așa-ziselor „referate, elaborare care consumă un timp prețios, un timp care ar putea fi folosit cu mai bun randament — atît de doctoranzii cit și de conducătorul științific — pentru pregătirea tezei de doctorat, acesta fiind, la urma urmei, scopul suprem urmărit de aspirantul la acest titlu științific.

Acad.
EUGEN MACOVSKI

O ÎNALTĂ ȘCOALĂ A MUNCII ȘTIINȚIFICE

Pe bună dreptate, doctoratul este considerat ca școala muncii științifice. În această școală vine să se specializeze (atît prin sistemul cu frecvență, cit și la fără frecvență) tineri și vîrstnici dintre cei mai buni în profesia lor.

În anumite probleme ale oricărui domeniu, orice doctorand trebuie ajutat în această direcție de către conducătorul științific și forul științific tutelar (catedra, facultatea, institutul etc.), căci alfel riscă să-și irosească energia în cercetarea unor probleme de însemnătate minoră sau pentru care institutul respectiv nu posedă încă mijloace spre a o duce la îndeplinire.

Nu e lipsită de importanță nici pregătirea conducătorului științific. Aici aș dori să fac o propunere care, după părerea mea, poate să ducă la o îmbunătățire a situației prezente. În cazul în care o temă face parte dintr-un domeniu de graniță, ar fi bine să se utilizeze, nu unul, ci minimum doi conducători științifici. În felul acesta ar avea de câștigat atît doctoranzul cit și, mai ales, ramura științei în care lucrează. Justificarea acestei propuneri o dă faptul că domeniile de graniță nu se pot dezvolta doar prin contribuția unilaterală dintre științe contigente.

În altă ordine de idei aș vrea să relievez o problemă de care m-am lovit des în activitatea mea. Există, actualmente, foarte mulți doctoranzi care cad la sustinerea tezei. Motivul nu poate fi, desigur, decît slabul nivel științific al lucrării prezentate. Dar de cele mai multe ori tezele nepromovate nu sînt lipsite de interes. Ele conțin idei, uneori foarte îndrăznețe, sînt scrise cu acuratețe, dar nu au consistența științifică necesară, materia primară. Refăcute, astfel de lucrări s-ar situa la un nivel extrem de ridicat în specialitatea respectivă. Cum se poate ajunge, totuși, la o astfel de îmbunătățire?

Eu cred că este absolut necesar gradul de profesor și conferențiar, asociat cu titlul de doctor, să dea, implicit, dreptul de conducător științific. Poate că nu e cea mai bună măsură, dar, sub raportul oportunității, ea mi se pare, cel puțin decădantă, singura care se propune atenției.

După părerea mea, noul regulament de doctorat, cum și instrucțiunile recente elaborate, reprezintă un progres în metoda de obținere a doctoratului. Cred, totuși, că ar fi bine ca fixarea temei să nu se definească de la început, ci după terminarea cercetărilor. La început să fie definitivate doar ideea și domeniul specializării. Pledez pentru acest mod de a lucra, deoarece, pe parcurs, în timpul cercetărilor se întipărește clară adevărate probleme adiate care, care pot deveni în economia lucrării (avînd în vedere importanța lor științifică) partea principală, cea care plîna la urmă va determina poate și titlul.

Aș sugera, de asemenea, ca examenul de admitere (scris

informația în specialitate, capacitatea de care dispune candidatul, modul în care este el condus de către conducătorul științific, rezultatele teoretice și practice pe care le obține.

Lucrul cel mai important în obținerea titlului de doctor este tema abordată. Doctorandul trebuie ajutat în această direcție de către conducătorul științific și forul științific tutelar (catedra, facultatea, institutul etc.), căci alfel riscă să-și irosească energia în cercetarea unor probleme de însemnătate minoră sau pentru care institutul respectiv nu posedă încă mijloace spre a o duce la îndeplinire.

Nu e lipsită de importanță nici pregătirea conducătorului științific. Aici aș dori să fac o propunere care, după părerea mea, poate să ducă la o îmbunătățire a situației prezente. În cazul în care o temă face parte dintr-un domeniu de graniță, ar fi bine să se utilizeze, nu unul, ci minimum doi conducători științifici. În felul acesta ar avea de câștigat atît doctoranzul cit și, mai ales, ramura științei în care lucrează. Justificarea acestei propuneri o dă faptul că domeniile de graniță nu se pot dezvolta doar prin contribuția unilaterală dintre științe contigente.

În altă ordine de idei aș vrea să relievez o problemă de care m-am lovit des în activitatea mea. Există, actualmente, foarte mulți doctoranzi care cad la sustinerea tezei. Motivul nu poate fi, desigur, decît slabul nivel științific al lucrării prezentate. Dar de cele mai multe ori tezele nepromovate nu sînt lipsite de interes. Ele conțin idei, uneori foarte îndrăznețe, sînt scrise cu acuratețe, dar nu au consistența științifică necesară, materia primară. Refăcute, astfel de lucrări s-ar situa la un nivel extrem de ridicat în specialitatea respectivă. Cum se poate ajunge, totuși, la o astfel de îmbunătățire?

Eu cred că este absolut necesar gradul de profesor și conferențiar, asociat cu titlul de doctor, să dea, implicit, dreptul de conducător științific. Poate că nu e cea mai bună măsură, dar, sub raportul oportunității, ea mi se pare, cel puțin decădantă, singura care se propune atenției.

După părerea mea, noul regulament de doctorat, cum și instrucțiunile recente elaborate, reprezintă un progres în metoda de obținere a doctoratului. Cred, totuși, că ar fi bine ca fixarea temei să nu se definească de la început, ci după terminarea cercetărilor. La început să fie definitivate doar ideea și domeniul specializării. Pledez pentru acest mod de a lucra, deoarece, pe parcurs, în timpul cercetărilor se întipărește clară adevărate probleme adiate care, care pot deveni în economia lucrării (avînd în vedere importanța lor științifică) partea principală, cea care plîna la urmă va determina poate și titlul.

Aș sugera, de asemenea, ca examenul de admitere (scris

te să ducă la o îmbunătățire a situației prezente. În cazul în care o temă face parte dintr-un domeniu de graniță, ar fi bine să se utilizeze, nu unul, ci minimum doi conducători științifici. În felul acesta ar avea de câștigat atît doctoranzul cit și, mai ales, ramura științei în care lucrează. Justificarea acestei propuneri o dă faptul că domeniile de graniță nu se pot dezvolta doar prin contribuția unilaterală dintre științe contigente.

În altă ordine de idei aș vrea să relievez o problemă de care m-am lovit des în activitatea mea. Există, actualmente, foarte mulți doctoranzi care cad la sustinerea tezei. Motivul nu poate fi, desigur, decît slabul nivel științific al lucrării prezentate. Dar de cele mai multe ori tezele nepromovate nu sînt lipsite de interes. Ele conțin idei, uneori foarte îndrăznețe, sînt scrise cu acuratețe, dar nu au consistența științifică necesară, materia primară. Refăcute, astfel de lucrări s-ar situa la un nivel extrem de ridicat în specialitatea respectivă. Cum se poate ajunge, totuși, la o astfel de îmbunătățire?

Eu cred că este absolut necesar gradul de profesor și conferențiar, asociat cu titlul de doctor, să dea, implicit, dreptul de conducător științific. Poate că nu e cea mai bună măsură, dar, sub raportul oportunității, ea mi se pare, cel puțin decădantă, singura care se propune atenției.

După părerea mea, noul regulament de doctorat, cum și instrucțiunile recente elaborate, reprezintă un progres în metoda de obținere a doctoratului. Cred, totuși, că ar fi bine ca fixarea temei să nu se definească de la început, ci după terminarea cercetărilor. La început să fie definitivate doar ideea și domeniul specializării. Pledez pentru acest mod de a lucra, deoarece, pe parcurs, în timpul cercetărilor se întipărește clară adevărate probleme adiate care, care pot deveni în economia lucrării (avînd în vedere importanța lor științifică) partea principală, cea care plîna la urmă va determina poate și titlul.

Aș sugera, de asemenea, ca examenul de admitere (scris

și oral) să fie susținut de toți doctoranzii, nu numai de bursierii. Într-o astfel de situație se naște, firesc, necesitatea desfășurării examenului general de după admitere.

În sfîrșit, nu pot să fiu de acord cu acele noi instrucțiuni care prevăd ca doctoranzii bursieri să execute, simultan cu pregătirea lucrării de doctorat, și o normă didactică. Procedîndu-se astfel, nu numai că s-ar da oricui posibilitatea de a-și încerca forțele, dar, poate, s-ar descoperi pe parcurs elemente capabile care, din diferite

motive, rămîn la ora actuală departe de procesul doctoranturii și chiar și de cercetarea științifică.

În fine, cred că ar fi indicat să se renunțe — parțial sau chiar total — la elaborarea așa-ziselor „referate, elaborare care consumă un timp prețios, un timp care ar putea fi folosit cu mai bun randament — atît de doctoranzii cit și de conducătorul științific — pentru pregătirea tezei de doctorat, acesta fiind, la urma urmei, scopul suprem urmărit de aspirantul la acest titlu științific.

Acad.
EUGEN MACOVSKI

Eu cred că este absolut necesar gradul de profesor și conferențiar, asociat cu titlul de doctor, să dea, implicit, dreptul de conducător științific. Poate că nu e cea mai bună măsură, dar, sub raportul oportunității, ea mi se pare, cel puțin decădantă, singura care se propune atenției.

După părerea mea, noul regulament de doctorat, cum și instrucțiunile recente elaborate, reprezintă un progres în metoda de obținere a doctoratului. Cred, totuși, că ar fi bine ca fixarea temei să nu se definească de la început, ci după terminarea cercetărilor. La început să fie definitivate doar ideea și domeniul specializării. Pledez pentru acest mod de a lucra, deoarece, pe parcurs, în timpul cercetărilor se întipărește clară adevărate probleme adiate care, care pot deveni în economia lucrării (avînd în vedere importanța lor științifică) partea principală, cea care plîna la urmă va determina poate și titlul.

Aș sugera, de asemenea, ca examenul de admitere (scris

și oral) să fie susținut de toți doctoranzii, nu numai de bursierii. Într-o astfel de situație se naște, firesc, necesitatea desfășurării examenului general de după admitere.

În sfîrșit, nu pot să fiu de acord cu acele noi instrucțiuni care prevăd ca doctoranzii bursieri să execute, simultan cu pregătirea lucrării de doctorat, și o normă didactică. Procedîndu-se astfel, nu numai că s-ar da oricui posibilitatea de a-și încerca forțele, dar, poate, s-ar descoperi pe parcurs elemente capabile care, din diferite

Drumul lui-i au fost închinat versuri, drumul lui-i au fost închinat cantece... De imaginea lui sînt legate nostalgiile, melancolia...

Dar drumurile care au dispărut? Care au fost preferate adăta și cu căzut apoi în "disgrafie", fie din necesități economice, fie din cauza necunoașterii? Istoria lor mi se pare tot atât de atrăgătoare ca și istoria drumurilor pe care calcă și azi piciorul omului...

Multe din aceste drumuri au fost dublate de oamenii acestui ev — îmbrăcate în asfalt sau șină de fier — dar rădăcina lor o veche, la început a fost poteca bătăuță de daci și de geli, serpuind prin ierburile sau prin pădurile străvechi.

— Și ai aflat ceva despre cîntecele lor? — N-a fost greu! E foarte ușor dacă ești atent...

1. IZVOARE DE CINTEC

La Giurgeni se infig în malul Ialomiței, piciorărele unui viitor pod. Dincolo, pe malul dobrogean, se întind același lucru. O șosea cu câteva piste se va înălța deasupra Dunării...

rabila. Întrebarea din cîntecului mocănesc:

„Spune-mi, pușor de corb, La Dunăre o fi pod? Spune-mi, pui de rîndune, Verșii o fi balta. Să pasc eu cu turma mea...”

„Aa avea un răspuns peste puțină vreme prin podul a cărui construcție este în plină desfășurare.

Dintre sutele și sutele de variante ale baladei „Miorita”, multe sînt cu rezonanță lor specifică locurilor dintr-o Dunăre și Mare. Miorita a trecut prin vadul de la Dunăre o dată cu țarmele pomite din Sălaj sau Galesul Sibului...

Tara Hategului păstrează un cîntec despre un păcurar care, mințindu-și oile...

„Vara le căra în vârful muntilor. Iarna le ierna. În prundul mărilor...”

Cîntecele a răsunat și pe cîmpia Bărăganului. Drumurile turmelor străbătînd Ialomița se adunau mînușchi la Giurgeni. Acolo se împleteau cîntecele locului cu cîntecele care evocau bradul carpatin...

Înălțimea unui zbor aviativ, în puteam număra satele și orașele după ciorchinele de lumină electrică. De sus, Bărăganul apărea ceea ce a fost în îndepărtate ere geologice — o mare întinsă, pe care satele și orașele, ca niște nave gigantice (tot

Bunicul meu avea o căruță și doi cai, o palmă de pămînt din care jumătate în lunca Ialomiței, jumătate care cădea de regulă sub șuvoarele inundațiilor de primăvară. Mai avea o casă de copii — printru ei și pe tatăl meu. Pe toți a trebuit să-i crească și — datorită lui de seamă — să le asigure un rost pe lumea asta. Iată cauza pentru care s-a văzut nevoit să muncască și pe moșia usulă ca Aitel Pană.

Măi amintesc pe bătrîn într-o dimineață de primăvară, privind lunca asaltată de ape. Negru de supă-are, uscat de truda anilor, părea o statuie ciclopică din bardă. Simboliza imaginea a omului acestui pămînt al Bărăganului în lupta permanentă cu vicisitudinile soartei, cu asprimea cliimei, înălțuit de relații sociale ostile. Împreună cu el am cunoscut vechiul Bărăgan. Am stat alături pe lungile drumuri ale cîmpiei fără sfîrșit, în mersul legănat al căruței, privind mereu în zare firgii Tîndăreilor, care părea de neatinz în zilele de arșiță, fie bănuind — dincolo de Mărculești și Comsimbești — peste virfurile condonului de plopi însoțitori al Ialomiței — orașul Slobozia, cu silozul și gara lui, monumentală în ima-

ginația mea care era lipsită de atunci de repere mai de seamă. Păstreză-mintirea crivățului nărușă rostogolit peste cîmpie și, toamna, goana ciulinilor lui Panait Istrati peste mîștile stăvilite de drumul de fier al Ciulinței. Era un Bărăgan nu mult deosebit de cel descris, cîndva de Odobescu și, de ce nu aș spune și eu, înfîindu-l „În Arcadia ego”!

3. ET IN ARCADIA EGO

alte orizonturi. Om al cîmpiei fără de sfîrșit, nu-mi imaginam pierderea orizonturilor circulare, ci un transfer într-un element nou — pe cîmpiele la fel de deschise ale mării. Înlocuirea în realitate s-a făcut pe neșimțite, de-a lungul anilor, și iată că Bărăganul mă afla iar în centrul lui, urmărindu-i aceleși circulare orizonturi într-un peisaj cu totul înedit.

Drumul de nisip pînă la Tîndărele, pe dreapta rîului, e de piatră, și podul de vase a dispărut — un pod de beton mă trece dincolo peste ape. În pragul caselor noi cu mușcate la

și de percepere a valorilor locului. S-a sfîrșit, am putea spune, o străveche, milenară epocă a plătitudinii, a mersului monoton și egal pe orizontală, acest spațiu gigantic al hîrșii noastre fierbinți ale civilizației industriale. Mii de oameni ai cîmpului au devenit muncitori, în viața lor și a așezărilor lor s-au petrecut mutații profunde, transformări pline de înedit. În toate de îngrășăminte chimice născute în rețetele și alambicurile marelui combinat de la Tg. Măgurele se revărsa, ca o ploaie fertilă, asupra cîmpiei înseși, asupra întregii cîmpii, trezindu-i la viață latențe necunoscute.

Bărăganul a intrat, astfel, cu toate privilegiile și energiile sale, în imperiul creației. Imaginea omului împietrit în fața apelor invadatoare pe luncele mănoase a făcut loc chipului noului locuitor al Bărăganului, înarmat cu noi mijloace tehnice și cu cele mai înaintate cunoștințe științifice, capabile să-l facă stăpîn absolut, în condițiile industrializării și agriculturii socialiste, nu numai pe pămîntul pe care-l munceste de veacuri, ci și pe elementele nedisciplinate ale naturii.

Indu-se riguros pe coordonatele trasate de partid, care-i conferă un pregnant caracter industrial-agrar, perpetuu deschis inovărilor. Cifrele de producție ale acestor noi fabrici sînt cunoscute, iar prezenta lor în peisajul Bărăganului — simbolice. Turnuri industriale în Bărăgan, turnuri în Cîmpia Română. Pe piscurile lor ard soții electrici, care se văd în noaptea pînă departe. Prin aceste mari uzine și combinate, cîmpia s-a ridicat de odată pe verticală, în acel punct de unde se deschide o nouă perspectivă, de neconștientă altădată, care modifică substanțial unghiul nostru de observație

Reportaj de DIONISIE ȘINCAN

Sudiți

SĂ DESCHIDEM MARILE CĂRȚI ALE PATRIEI

4. CÎTE CEVA DESPRE... „SUDIȚI”

Există mai multe sate de „sudiți”, sau, mai întinșit, de urmași ai sudiților de odinioară — beșenari din Transilvania, români bichici de stăpînirea habsburgică, de apăsarea sovietică și nazională și stabilii, pe Bărăgan, în epocă aparținătoare. Căci dintr-o țară urmasi ai sudiților învătători Constantin Bănuț, mi-a povestit un episod interesant, care, pentru mine, a căpătat apoi valoare de simbol. Spunea el că, într-o toamnă, cooperativa agricolă de producție din sat a locmit patru fierari să confecționeze un ocan

de tucă. Trăcăm peste niemenul tocmeii, el însuși este plin de poezie și pitoresc. Patru fierari cu fețe tîndre și trăsături pline de energie au așezat pe nicovale o foaie de aramă dreptunghiulară, cu dimensiunile de un metru pe doi metri. În jurul lor, o mulțime de bărbați și de femei. Unul dintre fierari sprîjnea foaia de aramă cu genunchiul, la un colț. Doi dintre ei, așezați de-o parte și de alta a nicovalei, cu ciocanele pregătite. Al patrulea, cu minile în șolduri. S-au privit în ochi toți patru și, după o clipă, a început ritmul infernal, egal toți și plin de calcul și inteligență, al loviturilor de ciocan, ritm care avea să înceapă din nou a doua zi. Și așa mereu, vreme de patru zile. Fiecare milimetru pătrat al foi de aramă a fost bătut cu ciocanul, subțire, modelat și aranjat în vederea unei forme pe care o cerea existența aceluiași lucru care avea să se nască licoarea parfumată smulsă fructelor Patru zile, fierarii au fost asistați de mulțimea de țărani într-o tăcere adîncă. Întodeauna, la lucru se aflau numai trei, în timp ce al patrulea stătea pe margine pentru odihnă. El era ca un fel de „schimb” necesar, pentru ca ritmul să nu încetească nici o clipă. Ritmul trebuia păstrat: secontenit, el constituind dinamica cludată, voință nestăruțată de a realiza ceva util.

Invățătorul despre care am amintit la început era puțin poet. Pentru el, lucrul fierarilor a fost asociat cu un fapt de natură socială. El afirma că fiecare milimetru pătrat din

Vaduri noi la Vadul Oii... Se apropie de final construcția noului pod peste Dunăre

Mai tîrziu, citind despre temerile descrise de Bogdan, aveam să asociez aceste scopuri ale Bărăganului cu un fapt de natură socială. Și, mai tîrziu, în anii noștri, vădînd cîmpia de la

2. Nave pe o mare dispărută

înălțimea unui zbor aviativ, în puteam număra satele și orașele după ciorchinele de lumină electrică. De sus, Bărăganul apărea ceea ce a fost în îndepărtate ere geologice — o mare întinsă, pe care satele și orașele, ca niște nave gigantice (tot

o imagine bogziană) cu toate luminile aprinse, navigau în spre viitor. Era un Bărăgan cu totul deosebit, care, cercetat apoi palmă cu palmă, confirmă marșul său spre un destin clar con-

re evoluția unui conflict dramatic, trăind emoții puternice la înfîlțiri cu scriitori, audiență masivă sau pur și simplu răscolit. Să-l numim în ședea Shakespeare în sălțile de lectură — am avut din nou imaginea unor nave gigantice, oamenii alîndu-se la pupitrul de comandă și determinîndu-și singuri mersul, înaintarea.

Poate părea puțin exagerată imaginea, dar, cunoscînd ce au fost cîndva aceste locuri, care erau destinate camerelor, nu se poate să nu constată saltul realizat într-un alt imperiu, cel al luminii. De sus, după cum spuneam, noaptea, satele și orașele par nave în plin marș. Jos, însă, lucrurile, fără să-și piardă strălucirea poetică, re oferă efortul omesc, înfînt mai frumos și mai complex.

CULTIVAREA ATITUDINII ÎNAINȚATE FAȚĂ DE MUNCĂ — OBIECTIV PERMANENT AL ACTIVITĂȚII U.T.C.

(Urmare din pag. 1) pale U.T.C. Și ea a fost, intrădevar, reflectată cuprinzător, atât în darea de seamă prezentată de comitetul municipal, cit și în dezbaterile participanților, după ce al ascultat darea de seamă și ai participat la confruntările de opinii, la schimbul intens de idei e dificil să inerci o anumită ierarhizare a problemelor dezbătute, să drămășii cu exactitate ponderea vremelii activității sau altuia, categorisindu-le după un eventual criteriu al importanței. E dificil pentru că toate aspectele muncii au fost supuse unei analize la fel de serioase și amănunțite și pentru că activitatea organizată nu poate fi împărțită, clasificată în acțiuni importante, sau mai puțin impor-

tante și despărțită astfel de eforturile comune ale tuturor, oamenilor muncii din municipiu. Ea se conjugă în mod necesar, și se confundă în ultimă instanță, cu realizările obținute de fiecare colectiv în parte, în fiecare loc de muncă. În mod firesc, dată fiind dezvoltarea atât de rapidă a municipiului în domeniul industriei, discuțiile, cu toată diversitatea lor de conținut, au atins în majoritate normal acest subiect, punîndu-l în corelație cu celelalte laturi ale vieții de organizație și scoțînd în evidență caracterul său de unitate de măsură în ceea ce privește modalitatea în care organizația U.T.C. a știut să se situeze în centrul celor mai însemnate probleme, în miezul acelor frământări care caracterizează masa

largă de tineri, pentru a le da răspunsul cel mai cuvenit, rezolvarea corespunzătoare intereselor lor. Participarea tinerilor la procesul de producție a fost astfel privită prin prisma unei autoexigente maxime și a responsabilității față de însemnătatea scopurilor propuse, far evidențierea rezultatelor s-a făcut în măsura în care organizația U.T.C. a avut o contribuție efectivă la obținerea lor. S-a conștientizat, de pildă, scurți dar elocvenți, faptul că întreprinderile buzoiene au obținut în acest an economii suplimentare la cheltuielile de producție de aproape șase milioane lei și beneficii peste plan în valoare de șapte milioane. Mobilizarea tinerilor la îndeplinirea unor asemenea sarcini de plan a fost posibilă

pentru că ea a constituit nu numai o problemă personală a fiecărui tineret, ci o preocupare a întregii organizații, a cărei prezență activă a facilitat obținerea unor asemenea rezultate. Conștenăm, în acest sens, cîteva acțiuni menite să vină în sprijinul producției, al ridicării calificării profesionale a tinerilor: întîlniri cu frunțași în producție, concursuri pe teme profesionale, schimburi de experiență, confruntări periodice cu tinerii lucrători din diferite sectoare, dezbateri pe teme calificărilor profesionale, procese educative etc. Aceste acțiuni au relevat în permanentă preocupările organizațiilor U.T.C. de la Uzina de prelucrare a maselor plastice, Fabrica „Metalurgica”, Uzina mecanică, Fabrica de za-

hr, Uzina de sîrmă și produse din sîrmă, Depoul C.F.R. În aceste s-au adăugat alte forme de activitate, care au stimulat participarea tinerilor în număr însemnat la cursurile de calificare. Cel mai bun argument al eficienței lor l-au dat cei 100 de tineri de la Uzina mecanică care, la terminarea școlărilor, au reușit să obțină o categorie superioară de salarizare. Realizările înscrise în darea de seamă au fost permise cu mîndrie și satisfacție de către tinerii tineretului, dar în luările de cuvînt ei s-au oprii, așa cum era și de așteptat, și asupra aspectelor mai puțin plăcute, evidențînd astfel și cîteva din punctele la care va trebui să se oprească mai mult activitatea de viitor a comitetului. S-a insistat mult, și a fost bine așa, asupra disciplinei în producție sub toate aspectele ei. „S-au dat aici destule exemple de pierderi de întreprinderi sînt rezultatul întîrzierilor de la serviciu, al absențelor nemotivate și că, de fapt, exemplul nu reprezintă un caz izolat, ci de o serie, organizația U.T.C. are datorită să acționeze și în această privință. Este o datorie a ei pentru că, așa după cum

cauzele care le-au generat pentru a găsi apoi soluțiile, cele mai bune de înlăturare a lor. Cred că o muncă mai atentă de îndrumare, făcută de la om la om, iar și ajutat mai mult pe tineri decît discutarea cazurilor în ansamblu în diferite ședințe. De altfel, ca și extinderea acelor forme de manifestare care să vină în sprijinul producției, la pregătirea tinerilor care ies de pe băncile școlii. Consider că noi, specialiști, am făcut pînă acum, prea puțin în această direcție. Necesitatea intervenției energice și mai decît a organizației U.T.C. în miezul problemelor de producție a fost reliefată și de cuvîntul lui Constantin Tîlcea, de la aceeași întreprindere, al lui Ion Aron, de la Depoul C.F.R., și al altora. S-a vorbit apoi despre disciplina muncii. Cineva spunea că cel peste o jumătate de milion lei pierduți de întreprindere sînt rezultatul întîrzierilor de la serviciu, al absențelor nemotivate și că, de fapt, exemplul nu reprezintă un caz izolat, ci de o serie, organizația U.T.C. are datorită să acționeze și în această privință. Este o datorie a ei pentru că, așa după cum

conchidea și Doina Dragol, de la Grupul școlar sanitar, „pînă acum s-a făcut prea puțin pentru însușirea la toți tinerii a dragostei, a cultivării mîndriei pentru profesunea aleasă, pentru colectivul în care muncesc”. Dezbaterile au făcut astfel dovada, încă o dată, că, deși s-au obținut rezultate demne de relevat în acest domeniu, organizațiile U.T.C. mai au încă un cîmp larg de acțiune înaintea lor, un teren care le oferă posibilități nelimitate de manifestare a inițiativelor și capacității de intervenție promptă, ori de cîte ori este necesar. De altfel, aceste posibilități sînt în mod indubtabil legate de creșterea și dezvoltarea din ce în ce mai energică a Buzăului, ca centru industrial, lucru care duce în mod indispensabil la o sporire tot atât de rapidă a ponderii tineretului, la o creștere dinamică a numărului de tineri atrași de dorința de a învăța o meserie. Faptul acesta implică, pe de altă parte și o mai mare complexitate a activităților educative desfășurate în rîndul lor, lărgirea gamei de activități menite să ducă la aprofundarea lor, față de colectivul în care au intrat, la îmbu-

nătăirea condițiilor lor de muncă și de viață, la cunoașterea perfectă a masinilor la care vor lucra. Aceste precizări au fost rostite și de la tribuna conferinței și ele au constituit deja tot atîtea propuneri concrete care și-au găsit locul în programul de activități al organizației noi alese, ceea ce înseamnă că se vor bucura de înaltă cuvenință și în ansamblul de preocupări viitoare ale comitetului municipal U.T.C. O mai mare exigență dublată de activități al organizației municipale și l-a câștigat deja și corelată armonios cu necesitatea unor intervenții mai operative ale comitetului U.T.C. în problemele cele mai diverse care-i preocupă pe tineri sînt cîteva cerințe de primă însemnătate pentru activitatea care a început de acum, iar îndeplinirea lor consecvent va conțura certitudinea obținerii unor rezultate superioare în toate domeniile vieții de organizație. Sînt primii pași, din care cel dinții și sînt făcut o dată cu noile zile de muncă, cu ajutorul cărora se va stabili o legătură trînică între ceea ce există și ceea ce se va înfăptui în viitorul apropiat.

material fără continuitate, bun numai pentru a subînţ...

Am aflat, aici, în Bărăgan, oameni preocupaţi de sisteme de canalizare şi de sistematizarea satelor. Unii şi-au tras pe tevi apa în casă. Alţii planulează acelaşi lucru. Cu câţiva ani în urmă, introducerea luminii electrice mai era încă o problemă. Becul electric a devenit astăzi un lucru obişnuit, după cum obişnuite sînt şi aparaturile de radio sau televizorul. Tot cu câţiva...

Sînt elemente ale unei noi monografii, care vine să se aglomereze zi de zi. Şi a sosit timpul ca, în fiecare sat al nostru, să apară cîte un croniciar — fie din rîndul cadrelor didactice, fie din rîndul celorlalţi intelectuali — care să noteze amănunţit fiecare transformare de ordin material şi spiritual născut în sinul acestor aşezări. Astfel de „cronici” nu constituie ceva nou la noi, ele trebuiau numai re-luate, îmbogăţite cu multitudine de creaţii şi fapte ale prezentului, pentru ca urmaşii noştri să poată merge, pe firul lor, înapoi, să-şi afle strămoşii şi faptele acestora, neîntrerupt de-a lungul timpului, din vechime şi pînă la zi, ca o curgere continuă spre mai bine. Ritmul este intens, el nu încape nicidecum nici o clipă, ci, dimpotrivă, îşi amplifică mereu eforturile, ca al celor patru armării popoşii în pragul Sudjiţilor — bînd cu ciocanele lor metalice sau cu săci scotchi, în urzuc pentru culegerea dulceţii pămîntului.

Acum, în toamnă, am înţilnit o zi de vară în Slobozia Bărăganului, o zi ca o amintire anacronică la sfîrşit de octombrie. Ea a fost ca un lînt pentru o altă vară destul de îndepărtată, puţin cam secetoadă, cu vînturi fierbinţi. La lărmă scîrţoasă şi malurile coborau în trepte spre firul de apă tulbure care înainta spre Dunăre mai puţin re-pozit ca de obicei. Oraşul se trezea în zori înviorat puţin de răcoare, pentru ca pe la 8 să se molezească, să mo-tiue în îmbrăţişarea geru-lui tot mai înclinat pe măsura ce soarele se ridica. Doar zilele de tîrg aduceau o notă aparte în viaţa monotona, încărcată de plietis, a case-lor acoperite cu tablă. Po-dul metalic de peste riu primea lungi convoaie de căruţe dinspre Ciulniţa sau dinspre Mărculeşti şi Co-simbăşti. Soseaua pietruită dinspre Ograda şi Bucu, sau cea dinspre Brăila, sau drumurile — pe atunci de pămînt — prin Amara, dinspre Buzău, conduceau şi ele alte convoaie de căruţe pline cu (lărmă venită în Slobozia să-şi cumpere cele necesare gospodăriilor. Era pe mica stradă comercială o forfotă îndrăcită. Oraşul se trezea brusc. Toată lu-mea Bărăganului părea că şi-a dat înlăturire cutreierînd magazinele, schimbînd pă-reri cu glas tare despre ca-litatea mărfurilor, încin-gînd discuţii pe marginea preţurilor la grîne, făcînd schimbărie cu vestii şi ia-lomienii, tocînd căruţe noi cu fierărie şi rotarii lo-cului, pipăind — cu bănu-ială — stămburile de culori întinse, ceretînd hamu-rile din aţă de Maniila sau pe cele din piele, contem-plînd munţii de butoaie de sticlă sau obiectele din lemn şi ceramică aduse cu truda în harabale cu covil-tir de moşii din Apuseni.

Din oraşul de la margi-ne abia izbucnea un murmur nedrept — mul-timea de giră-şcă lua cu asalt căluşii apoi se oprea în faţa corturilor care pro-miteau, de la letrare, cele mai diverse ciudăţenii ale naturii — de la vestitul sar-pe lung de nou stiu cîni mer-tiri, pînă la „la mai tare om din lume”. Porneau roşile norocului dintate lateral,

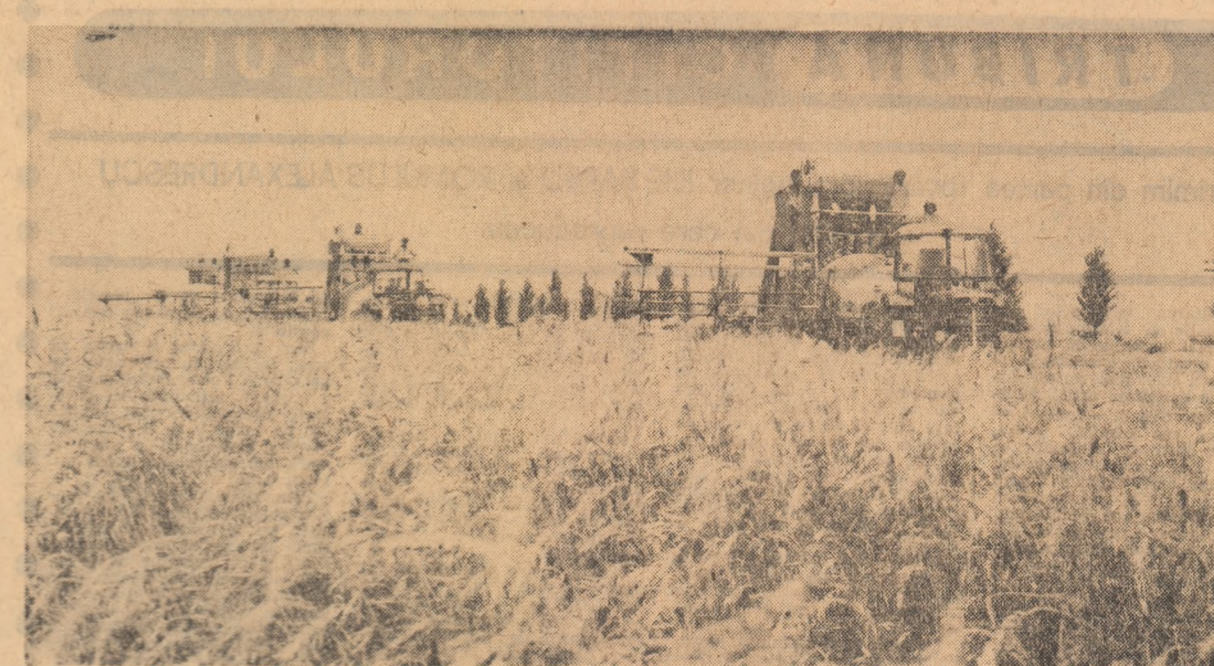
răsunau împuşcături la ta-raba de tir, urlau caterincile; îşi dădeau duhul în tromboane de culoarea ara-mei faniare încropite prin Colentina sau prin Cufari-da. Toată această vinzolea-lă era învăluită în mire-smele gorosilor fierbinţi sau în fumurile apăsante ale grătarelor cu miţitei, func-tionînd sub cerul liber. Şi, ca o încoronare, cînd şi cînd, respiraţia adîncă a cîmpiei mai lărmitea trim-be de praf, uniformizînd peisaj-ul, ascunzînd verdele sal-ci-milor sub văluri pufoase, galbene.

5. O LUME A INTRAT ÎN LEGENDĂ

Cîteva zile, populaţia aze-zării din jurul ruinatei mî-năstiri se duhia, se urpa. Vedea aici nu numai Băra-ganul de cîmpie uscat şi ars de soarele Bărăganului, în-tîlnind macari veniţi cu o-je de vinicare dinspre Hirsova, căşeri dinspre Fetetisa; pescari de la Brăila; ne-gustori de cai dobrogeni (care, noaptea, puteau să fie, foarte bine, hoţi de cai) etc. O lume înesăgă, strîsă la un loc, negocînd cu înverşunare.

legendă. Troienită pînă şi în memoria celor de vîrstă medie, pare, atunci cînd ne amintim de ea, un vis greu, pe care numai chiotul victorios al altei vieţi l-a curmat. Depărtarea în timp l-a tocit mult din asperităţi şi, pe undeva, fiind cu totul desprinsă de noi, ne lasă gustul acela dulceag-amărui al unor imagini estompa-te de curgerea vremii. Ne ad-ucem aminte pentru ultima oară de vechiul chip al Slo-boziei, avînd sub privire imaginea palpabilă, plină de energie, a oraşului de as-tăzi. Dimensiunile viitorului au început să se contureze pregnan-t, de pe acum, şi aici. O nouă arhitectură îşi anunţă copleşitor prezen-ţa, dominînd vechile construcţii.

Nimic mai impresionant, pentru vizitator, decît priveliştea acestor oraşe din Bărăgan care-şi schimbă înfăţişarea, amănîndu-şi o nouă arhitectură, un nou urbanism, atribuite de seamă ale civilizaţiei noastre sovietice. La Slobozia, la Călăraşi, preţuindu-ne, sem-nele acestea — care con-fi-gurează înfăţişări de oraşe noi — sînt tot mai pre-gnante, şi ele echivalează cu o veritabilă revoluţie. A re-construi după alte legi — moderne, ştiinţifice — un univers pe care o întreprin-deră literară l-a aşezat la „por-ţile Orientului”. Într-un ba-nal pitoresc de import, este o operă care are, aici, în Bărăgan, rezonanţă dintre cele mai profunde. Această operă cuprinde şi satete, vechile sate răsărite, lăbă-rate uniform peste cîmpie, reaşezîndu-se privilegiata pe coordonatele noi. Trece-rea spre viitor a cîmpiei se face şi prin acest nucleu de frumos şi civilizaţie care e nou arhitectural — o nouă şi impresionantă ver-ticală a Bărăganului.

Peisaj văratec cotidian al Cîmpiei româneşti

Bărăganul are ape puţine. Bărăganul, însă, are izvoare, izvoare în adîncuri, punctate în afară de mari cumpene profilate pe orizont. O cumpără în cîmpia deşertă aminteste de Fata Morgana în zilele fierbinţi, dar, mai ales, de faptul că pe dedesubt curg alte lălo-mite, care pot fi aduse la suprafaţă. Cîmpia e largă, o gură formidabilă, perma-nent (tipică după apă. Mo-torile electrice puse în funcţiune sorb din rîurile subterane, pulverizînd apa peste grîne, dar n-au aita putere încît să nutrească fiecare col; insetat. Adî-nînd rîurile ţării, majesta-tea sa Dunărea are putînta, ajutată de oameni, să-şi mîne apele nu numai spre mare. Dar aceasta este doar uvertura!

Vechile lucrări de se-grate, referindu-se la anu-rite colţuri ale ţării noastre — Delta Dunării, com-plexul lagunar Razelm sau teritoriile cuprinse între braţul Borcea şi Dunăre — ofereau cîştigătorii tablouri de un exotism în înţelesul deplin al cuvîntului, apro-piate de înfăţişarea genezei, cînd apele s-au despărţit de uscat. Dar aceste ima-

7. SIMFONIA APELOR

gîni exprimau, oare, totul? Categoriei lui Paşinile lui Măişii Sadoveanu ca şi cele ale lui Jean Bart, ne vorbesc despre veritabila explozie acvatică şi vege-tală de la vărsarea fluviu-lui în mare, ca şi despre cea aflată în cuprinsul Judeţu-lui Ialomiţa.

Ultimii douăzeci de ani au adus, şi în acest dome-niu, schimbări adînci. Nu vom vorbi aici despre Delta, devenită azi un rezervor de materie primă ştiinţifică pentru Combinatul indus-trial de la Chişinău, ca şi pentru industria alimentară. Dar, străbătînd mai departe spaţiul acestei cîmpii, vom înţilni între Borcea şi Du-nărea noutăţi nu mai puţin spectaculoase. Mille de hectare de pămînt de aici, care cădeau ciclic sub o-

mpunată. În Bărăgan, vom alege — dintre multele ex-emple care ne solicită — Interiorul LA.S-ului Pietrou în suprafaţă de peste 8.800 ha. Digul de centură de aici — un dig de 43 km — poate da o li-magine elocventă despre amploarea lucrărilor efectuate pînă acum. Lupta cu apele a oferit pagini drama-tice. Infiltraţiile au necesi-tat instalarea în zonă a trei staţii electrice de evacuare, dar cifrele care sintetizează hărnicia pămîntului au în-trecut aşteptările. Peste 6.000 kg porumb boabe la hectar de pe terenuri neiriga-te şi peste 7.000 kg de cele irigate. Sint cifre care mobilizează şi care, în con-diţiile generalizării lor — acest lucru este deja de o perspectivă apropiată — vor veni să rotunjească imagi-nei unei agriculturi inten-sive, în plină dezvoltare a-tît în cuprindere cît şi în adîncime. Ofensiva unor astfel de cifre este riguroso prevăzută pentru întreaga terasă a Bărăganului. Din-spre Pietrou spre Jegălia, şi mai departe, spre apa re-peziată a Ialomiţei.

După cum se vede, ne în-tîlinim aici cu efortul susţin-ut de capturare a Dunării, de sechestrare a apelor în albia lor, dar, în acelaşi timp, cu opera dirijării lor sistematice pe mari canale de irigaţie, ca o infuzie dă-tătoare de puteri sporite pămîntului ialomiţean.

Omul fiind în mină bi-cul electric, ca pe o ba-ghetă magică, loveşte în piatră şi din piatră îşneş-te apa. Piatră, fecundată astfel, dă pinna.

Noaptea şi zilele Bărăga-nului sînt permanent sub tonajele electrice. Drumuri recoltate de acolo de unde pescarii scoateu babuşcă li-

Bărăganului

Între Călăraşi şi Giurgeni, şi mai sus de Giurgeni, malul Dunării e populat cu o serie de sate care, prin-tr-o ciudăţenie, la prima privire, au corespondenţe apelative pe malul dobro-gean. Aceste numiri nu sînt de ieri, de azi, ele se înţil-nesc şi pe hîrtiile vechi de un secol sau două. Medita-ţia de ordin geografic face loc, în cazul acesta, în urma cercetării documente-lor, meditaţiei mai largi de ordin istoric. Etnografia şi folcloristica pot fi abordate şi ele cu succes pentru elu-cidarea problemei. În domeniul folclorului, o cercetare mai atentă ar scoate la iveală nu numai circulaţia unor motive asemănătoare — acest lucru e firesc pe in-terzul teritoriului a ţării — ci o circulaţie intensă a pro-ducţiilor identice de acest gen. S-ar părea — cunos-cînd procesul de cizelare p-ogresivă a poeziei popu-lare — că asemenea sciin-te poetică a suferit îmbogăţiri unanim acceptate pe ambe-le maluri ale Dunării. Pu-tem vorbi despre un folclor transilvănean, iar în interiorul lui de folclorul spec-ific Haţegului, Sibului, Năsăudului; numai aici, jos,

la Dunăre, nu putem delimita precis, prin anumite date specifice, un folclor al spa-ţiului din jurul Tâmbăleşor sau al Călăraşilor sau al Fetetişor sau, trecînd mai departe, de un folclor al regiunii din jurul Hirsovei sau Cerna-vodei.

Oamenii au fost aici, de secole, într-un contact per-manent, în pofida vitregor-lor de ordin istoric. Nici un imperiu străin nu a putut să despărteze cu sabla comu-nitatea de limbă, de trăsă-turi psihice de obiceiuri, de cultură şi, mai ales, de na-tură istorică şi economică.

Un fapt, mărunţ în apar-enţă, pe care nici oteră mărturie documentară, a-minuţele la Hirsova, prin secolele XVII—XVIII, de existenţa unui cartier numit Varos, cartier locuit numai de oieri transilvăneni. Oame-nii de astăzi, însă, din acest oraş se numesc ei însăşi oame-ni de cîmpie sau dună-reni.

Mai sus, pe Dunăre, spre Topalu, sînt amintite sate în baltă. Urmele lor pot fi depistate şi astăzi — tirle de oi, mici cimitire, vetre de case etc. În aceste locuri, în vreme de restrî-nge, se refugiau fie locuitorii

clipe grele, transformîndu-se într-un fel de recipien-ţi în care şi necazurile şi bucuriile lor se topeau într-un tot, perpetuînd le-gături organice stabilite de mînenii, de dinainte de Bue-rebista.

O mică paranteză. Poate că regatul getului Cotys, re-gele-poet de la care Ovidiu Naso, exilatul de la Tomis, solicita protecţie, se întin-dea pînă în inima Bărăga-nului. Cert este, însă, că aici, în această parte de ţă-

ra, la Dunăre şi la mare, se atestă documentar doi poezi în acelaşi timp (acum 2.000 de ani) care scriau în lim-bile getă şi latină. Simboli-că potrivită a vremii! Din contactul intim al celor două limbi s-a născut lim-ba noastră şi putem să cre-dem, cu puţin îndrăzneală că şi de Ialomiţa şi în Dobrogea, este direct legat lungul şi complicatul pro-ces de izvodire a unei limbi noi.

Legăturile, după cum se vede, se pierd în negura istoriei. Ele s-au continuat neîntrerupt pînă astăzi. Vin să se adauge — ca puncte de sprijin în favoarea acestui adevăr — şi mărturiile mai noi, de factură toponi-mică, observate pe hartă şi amintite la începutul acestor rânduri. Geografia as-cunde, în cazul de fată, un simbre de esenţă istorică. Locuitorii din Borcea ialo-miţeană de pildă — ea şi cei din alte sate — s-ar pu-

tea să aibă neamuri în Bor-cea dobrogeană. Cîntecele care sînt pe buzele lor s-ar putea să fi prins aripi în satul de dincolo de Dunăre, şi invers. La ele s-au adău-gat şi contribuţiile emoţio-nante ale vechilor dicţeni — români vechi dobrogeni, după cum ne informează profesorul universitar Con-stantin Giurescu. Balta a fost un adevărat pod, cu o circulaţie intensă de-a lun-gul altor veacuri.

Cîmpia Bărăganului a fost deschisă, de totdeauna, tu-turor vînturilor. Dacă vînturile au avut drum slobod, noroadele migra-toare s-au scurs nelegîndu-şi nici măcar numele de ceva. Documentele con-firmă, în chirilicul lor, cu pecetea de la Mircea Voievod încoace, fiinţa satelor Căra-reni (Hagieni), Făcăeni, Fră-ţileşti; trei sate, foste lingă oraşul Slobozia de azi: Pîr-lii, Slavica, Zgăeşti. Mai a-mintim satul Bucu, pe a-

tunci (1418) împărţit în două — Bucu-vechi şi Bu-cu-nou — avînd ca sateliţi alte două sate: Măleşeşti şi Berleşti. Lingă Cosim-beşti de astăzi, posedînd parcuri cu vad de moară şi pădure, îşi duceau traiul lo-cuitorii satului Piesuleşti.

Dragostea pentru coroana verde a codrului s-a trans-mis din generaţie în gene-raţie, peste sute şi sute de ani. Este cunoscut faptul că numirile de localităţi, de ri-

te de sudji — adică cei scutiţi de biruri şi gloabe, existenţi pe acea vreme, do-vedind însă o fluctuaţie u-mană mult mai intensă, desfăşurată în limite geo-grafice foarte largi — din nordul Transilvaniei pînă la poalele Heracleei Pon-tice. Dintre ei am ales un nume, întîlnit tot în hirso-vele lui Mircea Voievod (la 1416), Pîrlîianu, venind din ţara Făgăraşului pe meleag-ul Ialomiţei. Cu siguranţă că Pîrlîienii din satele ni-mice şi azi Sudji (Pîrlîienii au aici nume derivate din toponimice ardelenesti) se trag de dincolo de Carpaţi, deoarece găsim familii în-tregi — de la Brasov la Si-biu — purtînd acest nume. Concluzia este una singură: Bărăganul — echivalat în-tr-o expresie cu „loc pus-tiu, al nimăni” — nu se re-levă ca fiind de o mare ve-chime în ceea ce priveşte satele şi oamenii lui. Locul, deschis asprimit anotimpu-rilor şi istoriei, a dăltuit oameni de o puternică e-nergie şi statornicie, trans-miţîndu-şi, din veac în veac, mesajele fiinţei şi e-xistenţei lor.

La sula aniversărilor care au avut loc în această toamnă, mersînd momente sărbătoreşti ale existenţei unor institut-e de învăţămînt tehnic-superior, se adaugă acum, la începutul lui decembrie, sărbătorirea a 20 de ani de la înfiinţarea Institutului politehnic din Brasov. Evenimentul a fost marcat prin-tr-o sesiune jubiliară de comu-nicări ştiinţifice. În cadrul că-rei s-au prezentat 221 de co-municări, rodul muncii a 430 de cadre didactice din diferite cen-tre universitare ale ţării. Retros-pectiva existentelor politehnicei brasovene — evocată recent în cuvîntul prof. dr. inginer Gheor-ghe Niteşcu, rectorul Institutului — oferă prilejul rememorării unor momente încărcate de a-dînc semnificaţii. Înfiinţarea a fost impusă de marea dez-voare ne care, cu două decen-ţi în urmă nu lăsa-o în această localitate industria construc-ţiilor de maşini, celelalte ramuri ale industriei care, de la un an la altul, reclama un număr tot mai mare de ingineri. Actul de naştere al institutului a fost semnat în 1948 prin inaugurarea saşurilor la facultăţile de me-

20 DE ANI DE ÎNVĂŢĂMÎNT SUPERIOR ÎN ŢARA BIRSEI

canică şi silvicultură. Ulterior el nu funcţiona în cadrul Institutului politehnic, adăugîndu-li-se încă două facultăţi: Industrializarea lemnului şi Teh-nologia construcţiilor de maşini. În prezent, cele 4 facultăţi funcţionează cu 9 secţii de specialitate şi o secţie de sub-ingineri, recent înfiinţată ca urmare a prevederilor direc-tivelor C.C. al P.C.R., privind dezvoltarea învăţămîntului a noi legi a învăţămîntului. În decursul celor douăzeci de ani de existenţă, Institutul şi-a lărgit necontenit dimensiunile, cu-prinzînd în actualul an de în-văţămînt 4.354 de studenţi. În cur-surile de zi şi seara, a căror bu-nă pregătire este asigurată de 319 cadre didactice, faţă de 115 stu-

denţi şi 20 de cadre didactice, cu care şi-a început activitatea în 1948. În scurtă dar densă lui istorie, Institutul politehnic bra-sovean a pregătît peste 8.000 de ingineri, răspîndîndu-şi în un-tăţile industriale din întreaga ţară. Elevator este faptul că, dintre aceştia, 137 fac parte din actualul corp didactic al facultă-ţilor, cu titlul de profesori u-niversitari, conferenţieri, lectori şi asistenţi.

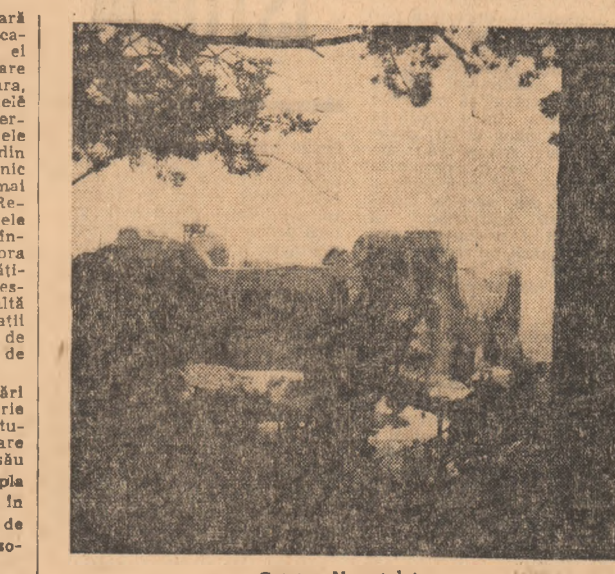
Spaţiul de învăţămînt s-a ex-tins permanent. Cîmpurile de clă-diri ale institutului cuprînd, pe lingă sălile de cursuri, nu mai puţin de 57 laboratoare pri-mărie care cele de electronică in-dustrială, maşini electrice, mă-suri electrice, automatizări, maşini agricole etc., bine înzestrate

care asigură posibilitatea unor experienţe şi cercetări complexe. Întrec condiţiile exigente ale unui învăţămînt modern. Expres-ie a grijii partidului şi statu-ului faţă de viaţa tineretului stu-dios, în această perioadă au fost construite opt cămine conforta-bile în care sînt cazaţi peste 2.700 studenţi. Complexul social mai dispune, de asemenea, de o cantină cu o capacitate de 2.500 locuri. Un număr de 2.440 stu-denţi cu rezultate bune la în-văţătura şi disciplină, primesc burse.

Paralel cu dezvoltarea insti-tutului, s-au înregistrat remar-cabile progrese în activitatea de cercetare ştiinţifică, orientată spre problemele majore ale economiei naţionale, asigurîndu-se o tot mai strînsă legă-tură a investigaţiei ştiinţifice cu producţia, o tot mai deplină uti-lizare a potenţialului ştiinţific de care dispun facultăţile. La cere-urile unor întreprinderi din ţară, printre care uzinele de tractoare şi autocamioane, „I Mai”-Plo-iest, „Progresul”-Brăila, „Auto-buzul”-Bucureşti, „Electropu-terea”-Craiova etc., specialiştii institutului au luat în cercetare şi au soluţionat mul de probleme reclamate de producţia acestora. Pe lingă unele dintre cele 25 de cadre, s-au format adevărate scoli de cercetare ştiinţifică, cea mai proaspătă fiind cea în do-meniul automobilelor şi tracto-rilor, prima şcoală de cercetare românească în acest domeniu. O prestigioasă activitate de

cercetare ştiinţifică desfăşoară rîndul lor studenţii. În ca-drul cercurilor ştiinţifice, ei s-au afirmat cu comunicări care au stîrnit interesul în toată ţara, cucerind premii la conferinţele şi seminariile naţionale ale cer-curilor ştiinţifice. Ca şi uzinele de tractoare şi autocamioane din localitate, Institutul politehnic şi-a impus prezenţa nu numai în ţară dar şi peste hotare. Re-numele său trece meridianele o dată cu produsele acestor întreprinderi, la fărîngerea că-roa specialiştii din cadrul facultă-ţilor de profil şi-au adus o pre-stigioasă contribuţie. Pe de altă parte, Institutul întreţine rela-ţii ştiinţifice cu 480 de institute de învăţămînt superior din 45 de ţări ale lumii.

Despre toate aceste realizări s-a vorbit cu justificată mîndrie cu prilejul aniversării Institutu-lui, cu aceeaşi mîndrie cu care s-a vorbit despre viitorul său armonios, circumscris în am-pla dezvoltare pe care o cunoaşte în zilele noastre învăţămîntul de toate gradele din România so-cialistă.

Cetatea Neamţului

TR BUNA CITORULUI

Primim din partea tovarășilor: inginer ILIE BARBU și ROMULUS ALEXANDRESCU

scrisori din care reproducem

Dezvoltarea mijloacelor de comunicație și telecomunicație, aduce mai aproape de marele public creatorii, executorii și interpretii celor mai variate domenii de activitate artistică, literară, sportivă și — neori — științifică sau tehnică. Presa, revistele ilustrate, radiodifuziunea și, mai ales, televiziunea, pot aduce toate figurile lumii ale secolului XX, mai apropiate de noi decât în mod normal, pot contribui în mod hotărâtor la răspândirea imaginii acestora, propunându-i drept model cititorilor sau telespectatorilor.

Dar unora pe degeaba critica în mod just, Cristian Popescu unui jucător din echipa „Rapid”-ului, că nu au găsit alieva de jimat la fotbalistii englezi decât percuții și pe de altă parte, în foarte frumoșii reportaj din ajunul deschiderii anului școlar — puțin ironic — coada din fata frizeriei „Figaro”, unde urmau să se sacrifice pe altarul distanțelor școlare pletele și percuțiile prea lungi, dacă numai la câteva ore sau zile distanță, pe micul ecran apare imaginea plină de candoare a „omului primitiv” transformat în cântăreț de muzică ușoară.

Mai zilele trecute, doctorul Cristian Barnard spunea: „Mi se reproșează că-mi fac prea multă reclamă. Dar, în secolul științei cred că tineretul trebuie să cunoască personalitățile științifice, cel puțin tot atât cât își cunoaște vedetele de film și favoriții sportivi”.

Societivă această idee perfect justă și ceșdem că una din marile cele mai importante ale preseii tipărite sau transmise prin imagini este de a aduce în fața tinerilor și alte moduri de existență, alte posibilități de realizare în viață și — să spunem cuvântul în de carieră — decât cele ale „vedetelor” percutate și mini-jucate peste măsură ale muzicii ușoare. Să nu se creadă că numai autorii acestor rânduri nu este un admirator și al acestor gen dar doar atunci când muzicii ușoare bune îi corespunde și o prezență de bun gust. Mai ales că numeroși interpreti au dovedit că talentul nu se omnește și din contră este servit de o prezență civilizată.

Dar, să revenim la problema „caperelor ce trebuie popularizate” și a modului de viață ce trebuie să fie prezentat ca ideal al viitor. Popularizarea unor „vedete” improvizate peste noapte pe baza unui talent bun, dar necultivat și nesustentat de nici un fel de cultură muzicală sau muzică de perfecționare asiduă, duce la crearea unei false iluzii a posibilităților de realizare, de carieră, de succese morale și mai ales materiale în viață, a unui trai bun și „foarte ușor”.

Dezvoltarea mijloacelor de comunicație și telecomunicație, aduce mai aproape de marele public creatorii, executorii și interpretii celor mai variate domenii de activitate artistică, literară, sportivă și — neori — științifică sau tehnică. Presa, revistele ilustrate, radiodifuziunea și, mai ales, televiziunea, pot aduce toate figurile lumii ale secolului XX, mai apropiate de noi decât în mod normal, pot contribui în mod hotărâtor la răspândirea imaginii acestora, propunându-i drept model cititorilor sau telespectatorilor.

Dar unora pe degeaba critica în mod just, Cristian Popescu unui jucător din echipa „Rapid”-ului, că nu au găsit alieva de jimat la fotbalistii englezi decât percuții și pe de altă parte, în foarte frumoșii reportaj din ajunul deschiderii anului școlar — puțin ironic — coada din fata frizeriei „Figaro”, unde urmau să se sacrifice pe altarul distanțelor școlare pletele și percuțiile prea lungi, dacă numai la câteva ore sau zile distanță, pe micul ecran apare imaginea plină de candoare a „omului primitiv” transformat în cântăreț de muzică ușoară.

Mai zilele trecute, doctorul Cristian Barnard spunea: „Mi se reproșează că-mi fac prea multă reclamă. Dar, în secolul științei cred că tineretul trebuie să cunoască personalitățile științifice, cel puțin tot atât cât își cunoaște vedetele de film și favoriții sportivi”.

Societivă această idee perfect justă și ceșdem că una din marile cele mai importante ale preseii tipărite sau transmise prin imagini este de a aduce în fața tinerilor și alte moduri de existență, alte posibilități de realizare în viață și — să spunem cuvântul în de carieră — decât cele ale „vedetelor” percutate și mini-jucate peste măsură ale muzicii ușoare. Să nu se creadă că numai autorii acestor rânduri nu este un admirator și al acestor gen dar doar atunci când muzicii ușoare bune îi corespunde și o prezență de bun gust. Mai ales că numeroși interpreti au dovedit că talentul nu se omnește și din contră este servit de o prezență civilizată.

Dar, să revenim la problema „caperelor ce trebuie popularizate” și a modului de viață ce trebuie să fie prezentat ca ideal al viitor. Popularizarea unor „vedete” improvizate peste noapte pe baza unui talent bun, dar necultivat și nesustentat de nici un fel de cultură muzicală sau muzică de perfecționare asiduă, duce la crearea unei false iluzii a posibilităților de realizare, de carieră, de succese morale și mai ales materiale în viață, a unui trai bun și „foarte ușor”.

„Cunosc că în orașul dv. ați avut un han, cunoscut, odinioară până în țara mea — „Hanul lui Manuk-bey”. Mai există? Și un turn, clădit pe la 1714 de soldații din armata suedeză. M-ar interesa foarte mult să le văd.”

Astfel vorbea, cu vreo doi ani în urmă, un tânăr inginer suedez, membru al unei delegații de tehnicieni care ne-a vizitat în oraș. Desigur, pe lângă curiozitatea și incantația interlocutorilor, prin viul interes arătat monumentelor noastre de artă și istorice...

Indrăznește proiecte privind conservarea fondului de monumente existente, valoroase restaurări înfăptuite la indicația organelor de partid și de stat au făcut să crească numărul mărimilor trecutului salvate de degradare sau distrugere totală. În acest sens s-ar putea cita palatul domnesc de la Hunedoara, castelul de vară a lui Matei Basarab din București și alte câteva obiective similare.

Cu toate acestea, numărul edificilor noastre vechi „intregi” este încă redus pentru o țară în care fiecare colțor evocă, sau ar trebui să evocă, ațtea și ațtea epoci și personalități iluștrii din istoria sa!

Opurtunitatea unor noi realizări pe linia spiritului patrimoniului de obiective istorice apare, pe bună rațiune, indiscutabilă.

Îmi amintesc să fi văzut prin unele orașe strălucite restaurări lucrări de artă cu subiect istoric ori evocator (mai vechi sau mai noi) staturi ecvestre mari și mici, busturi, bustoane în stil vechi, de dată recentă... Pe lângă acestea amintesc să fi văzut, în paginile unei prestigioase reviste transilvănene fotografii ale unor „opere de artă”, supuse — pe bună dreptate! — aprecierii publice locale, deoarece era limitată o achiziționare din partea municipalității respective, și — culmea! — amplasarea lor în oraș... Am încercat să mă ridic cu înțelegerea într-o sesizare semnificativă unor druzi ascuțiți din metal sau sticlă; am dorit să-mi cobor înțelegerea la nivelul „realizării” unor forme... pur diforme din aceleasi materiale — însă murturisească că în ipostazi pot deveni răscolul achiziționării, cu zeci și chiar sute de mii de lei a acestor „creații”, și nici necesitatea „infrumusețării” orașelor noastre cu astfel de „opere”.

M-am gândit însă cu nespuse părere de rău că, în acest timp, în capitala țării, legendarul (fie și simbolic) cloab Bucur nu zăbovește voios, clădănește, durat într-un bronz de mari proporții, sutelor de mii de bucureșteni și străini, poate pe tîpsanul înflorat din fata Casei centrale a armatei; după cum mă gândesc că, prin minime eforturi, s-ar putea realiza „Luparul” din clădirea etaj din Piața Confederației — fie și într-o margine de trotuar — în dreptul I.S.E. de lângă Piața Română!

Indrăznește să văd și la BIAJ, jungă să creadă că pot atinge succesele lui Johnny Hallyday imitându-i doar pletele și cămașă multicoloră. Se creează, astfel, iluzia că debutanții în premieră sau noile stele sau stelele ale filmului românesc care apar și dispar cu viteze de comete, pot deveni aparituri durabile, se pot transforma în „stele de insușire a abecedarului și apoi a măiestriei muzicii ușoare, a baletului sau chiar a cucerului!”

Apare iluzia cu totul periculoasă că se poate „ajunge” prin „noroc”, prin „șansă” sau alte mijloace... dar nu prin muncă!

Dezvoltarea mijloacelor de comunicație și telecomunicație, aduce mai aproape de marele public creatorii, executorii și interpretii celor mai variate domenii de activitate artistică, literară, sportivă și — neori — științifică sau tehnică. Presa, revistele ilustrate, radiodifuziunea și, mai ales, televiziunea, pot aduce toate figurile lumii ale secolului XX, mai apropiate de noi decât în mod normal, pot contribui în mod hotărâtor la răspândirea imaginii acestora, propunându-i drept model cititorilor sau telespectatorilor.

Dar unora pe degeaba critica în mod just, Cristian Popescu unui jucător din echipa „Rapid”-ului, că nu au găsit alieva de jimat la fotbalistii englezi decât percuții și pe de altă parte, în foarte frumoșii reportaj din ajunul deschiderii anului școlar — puțin ironic — coada din fata frizeriei „Figaro”, unde urmau să se sacrifice pe altarul distanțelor școlare pletele și percuțiile prea lungi, dacă numai la câteva ore sau zile distanță, pe micul ecran apare imaginea plină de candoare a „omului primitiv” transformat în cântăreț de muzică ușoară.

Mai zilele trecute, doctorul Cristian Barnard spunea: „Mi se reproșează că-mi fac prea multă reclamă. Dar, în secolul științei cred că tineretul trebuie să cunoască personalitățile științifice, cel puțin tot atât cât își cunoaște vedetele de film și favoriții sportivi”.

Societivă această idee perfect justă și ceșdem că una din marile cele mai importante ale preseii tipărite sau transmise prin imagini este de a aduce în fața tinerilor și alte moduri de existență, alte posibilități de realizare în viață și — să spunem cuvântul în de carieră — decât cele ale „vedetelor” percutate și mini-jucate peste măsură ale muzicii ușoare. Să nu se creadă că numai autorii acestor rânduri nu este un admirator și al acestor gen dar doar atunci când muzicii ușoare bune îi corespunde și o prezență de bun gust. Mai ales că numeroși interpreti au dovedit că talentul nu se omnește și din contră este servit de o prezență civilizată.

Dar, să revenim la problema „caperelor ce trebuie popularizate” și a modului de viață ce trebuie să fie prezentat ca ideal al viitor. Popularizarea unor „vedete” improvizate peste noapte pe baza unui talent bun, dar necultivat și nesustentat de nici un fel de cultură muzicală sau muzică de perfecționare asiduă, duce la crearea unei false iluzii a posibilităților de realizare, de carieră, de succese morale și mai ales materiale în viață, a unui trai bun și „foarte ușor”.

„Cunosc că în orașul dv. ați avut un han, cunoscut, odinioară până în țara mea — „Hanul lui Manuk-bey”. Mai există? Și un turn, clădit pe la 1714 de soldații din armata suedeză. M-ar interesa foarte mult să le văd.”

Astfel vorbea, cu vreo doi ani în urmă, un tânăr inginer suedez, membru al unei delegații de tehnicieni care ne-a vizitat în oraș. Desigur, pe lângă curiozitatea și incantația interlocutorilor, prin viul interes arătat monumentelor noastre de artă și istorice...

Indrăznește proiecte privind conservarea fondului de monumente existente, valoroase restaurări înfăptuite la indicația organelor de partid și de stat au făcut să crească numărul mărimilor trecutului salvate de degradare sau distrugere totală. În acest sens s-ar putea cita palatul domnesc de la Hunedoara, castelul de vară a lui Matei Basarab din București și alte câteva obiective similare.

Cu toate acestea, numărul edificilor noastre vechi „intregi” este încă redus pentru o țară în care fiecare colțor evocă, sau ar trebui să evocă, ațtea și ațtea epoci și personalități iluștrii din istoria sa!

Opurtunitatea unor noi realizări pe linia spiritului patrimoniului de obiective istorice apare, pe bună rațiune, indiscutabilă.

Îmi amintesc să fi văzut prin unele orașe strălucite restaurări lucrări de artă cu subiect istoric ori evocator (mai vechi sau mai noi) staturi ecvestre mari și mici, busturi, bustoane în stil vechi, de dată recentă... Pe lângă acestea amintesc să fi văzut, în paginile unei prestigioase reviste transilvănene fotografii ale unor „opere de artă”, supuse — pe bună dreptate! — aprecierii publice locale, deoarece era limitată o achiziționare din partea municipalității respective, și — culmea! — amplasarea lor în oraș... Am încercat să mă ridic cu înțelegerea într-o sesizare semnificativă unor druzi ascuțiți din metal sau sticlă; am dorit să-mi cobor înțelegerea la nivelul „realizării” unor forme... pur diforme din aceleasi materiale — însă murturisească că în ipostazi pot deveni răscolul achiziționării, cu zeci și chiar sute de mii de lei a acestor „creații”, și nici necesitatea „infrumusețării” orașelor noastre cu astfel de „opere”.

M-am gândit însă cu nespuse părere de rău că, în acest timp, în capitala țării, legendarul (fie și simbolic) cloab Bucur nu zăbovește voios, clădănește, durat într-un bronz de mari proporții, sutelor de mii de bucureșteni și străini, poate pe tîpsanul înflorat din fata Casei centrale a armatei; după cum mă gândesc că, prin minime eforturi, s-ar putea realiza „Luparul” din clădirea etaj din Piața Confederației — fie și într-o margine de trotuar — în dreptul I.S.E. de lângă Piața Română!

Indrăznește să văd și la BIAJ, jungă să creadă că pot atinge succesele lui Johnny Hallyday imitându-i doar pletele și cămașă multicoloră. Se creează, astfel, iluzia că debutanții în premieră sau noile stele sau stelele ale filmului românesc care apar și dispar cu viteze de comete, pot deveni aparituri durabile, se pot transforma în „stele de insușire a abecedarului și apoi a măiestriei muzicii ușoare, a baletului sau chiar a cucerului!”

Apare iluzia cu totul periculoasă că se poate „ajunge” prin „noroc”, prin „șansă” sau alte mijloace... dar nu prin muncă!

Dezvoltarea mijloacelor de comunicație și telecomunicație, aduce mai aproape de marele public creatorii, executorii și interpretii celor mai variate domenii de activitate artistică, literară, sportivă și — neori — științifică sau tehnică. Presa, revistele ilustrate, radiodifuziunea și, mai ales, televiziunea, pot aduce toate figurile lumii ale secolului XX, mai apropiate de noi decât în mod normal, pot contribui în mod hotărâtor la răspândirea imaginii acestora, propunându-i drept model cititorilor sau telespectatorilor.

Dar unora pe degeaba critica în mod just, Cristian Popescu unui jucător din echipa „Rapid”-ului, că nu au găsit alieva de jimat la fotbalistii englezi decât percuții și pe de altă parte, în foarte frumoșii reportaj din ajunul deschiderii anului școlar — puțin ironic — coada din fata frizeriei „Figaro”, unde urmau să se sacrifice pe altarul distanțelor școlare pletele și percuțiile prea lungi, dacă numai la câteva ore sau zile distanță, pe micul ecran apare imaginea plină de candoare a „omului primitiv” transformat în cântăreț de muzică ușoară.

Mai zilele trecute, doctorul Cristian Barnard spunea: „Mi se reproșează că-mi fac prea multă reclamă. Dar, în secolul științei cred că tineretul trebuie să cunoască personalitățile științifice, cel puțin tot atât cât își cunoaște vedetele de film și favoriții sportivi”.

Societivă această idee perfect justă și ceșdem că una din marile cele mai importante ale preseii tipărite sau transmise prin imagini este de a aduce în fața tinerilor și alte moduri de existență, alte posibilități de realizare în viață și — să spunem cuvântul în de carieră — decât cele ale „vedetelor” percutate și mini-jucate peste măsură ale muzicii ușoare. Să nu se creadă că numai autorii acestor rânduri nu este un admirator și al acestor gen dar doar atunci când muzicii ușoare bune îi corespunde și o prezență de bun gust. Mai ales că numeroși interpreti au dovedit că talentul nu se omnește și din contră este servit de o prezență civilizată.

Dar, să revenim la problema „caperelor ce trebuie popularizate” și a modului de viață ce trebuie să fie prezentat ca ideal al viitor. Popularizarea unor „vedete” improvizate peste noapte pe baza unui talent bun, dar necultivat și nesustentat de nici un fel de cultură muzicală sau muzică de perfecționare asiduă, duce la crearea unei false iluzii a posibilităților de realizare, de carieră, de succese morale și mai ales materiale în viață, a unui trai bun și „foarte ușor”.

„Cunosc că în orașul dv. ați avut un han, cunoscut, odinioară până în țara mea — „Hanul lui Manuk-bey”. Mai există? Și un turn, clădit pe la 1714 de soldații din armata suedeză. M-ar interesa foarte mult să le văd.”

Astfel vorbea, cu vreo doi ani în urmă, un tânăr inginer suedez, membru al unei delegații de tehnicieni care ne-a vizitat în oraș. Desigur, pe lângă curiozitatea și incantația interlocutorilor, prin viul interes arătat monumentelor noastre de artă și istorice...

Indrăznește proiecte privind conservarea fondului de monumente existente, valoroase restaurări înfăptuite la indicația organelor de partid și de stat au făcut să crească numărul mărimilor trecutului salvate de degradare sau distrugere totală. În acest sens s-ar putea cita palatul domnesc de la Hunedoara, castelul de vară a lui Matei Basarab din București și alte câteva obiective similare.

Cu toate acestea, numărul edificilor noastre vechi „intregi” este încă redus pentru o țară în care fiecare colțor evocă, sau ar trebui să evocă, ațtea și ațtea epoci și personalități iluștrii din istoria sa!

Opurtunitatea unor noi realizări pe linia spiritului patrimoniului de obiective istorice apare, pe bună rațiune, indiscutabilă.

Îmi amintesc să fi văzut prin unele orașe strălucite restaurări lucrări de artă cu subiect istoric ori evocator (mai vechi sau mai noi) staturi ecvestre mari și mici, busturi, bustoane în stil vechi, de dată recentă... Pe lângă acestea amintesc să fi văzut, în paginile unei prestigioase reviste transilvănene fotografii ale unor „opere de artă”, supuse — pe bună dreptate! — aprecierii publice locale, deoarece era limitată o achiziționare din partea municipalității respective, și — culmea! — amplasarea lor în oraș... Am încercat să mă ridic cu înțelegerea într-o sesizare semnificativă unor druzi ascuțiți din metal sau sticlă; am dorit să-mi cobor înțelegerea la nivelul „realizării” unor forme... pur diforme din aceleasi materiale — însă murturisească că în ipostazi pot deveni răscolul achiziționării, cu zeci și chiar sute de mii de lei a acestor „creații”, și nici necesitatea „infrumusețării” orașelor noastre cu astfel de „opere”.

M-am gândit însă cu nespuse părere de rău că, în acest timp, în capitala țării, legendarul (fie și simbolic) cloab Bucur nu zăbovește voios, clădănește, durat într-un bronz de mari proporții, sutelor de mii de bucureșteni și străini, poate pe tîpsanul înflorat din fata Casei centrale a armatei; după cum mă gândesc că, prin minime eforturi, s-ar putea realiza „Luparul” din clădirea etaj din Piața Confederației — fie și într-o margine de trotuar — în dreptul I.S.E. de lângă Piața Română!

Indrăznește să văd și la BIAJ, jungă să creadă că pot atinge succesele lui Johnny Hallyday imitându-i doar pletele și cămașă multicoloră. Se creează, astfel, iluzia că debutanții în premieră sau noile stele sau stelele ale filmului românesc care apar și dispar cu viteze de comete, pot deveni aparituri durabile, se pot transforma în „stele de insușire a abecedarului și apoi a măiestriei muzicii ușoare, a baletului sau chiar a cucerului!”

Apare iluzia cu totul periculoasă că se poate „ajunge” prin „noroc”, prin „șansă” sau alte mijloace... dar nu prin muncă!

SĂTIȘĂRĂUMOR

ELȘIEA

ORIZONTAL: 1) Dragoste... 2) ...poveste... 3) ...veche (masc). 4) Mai mult decât drag! — Obsesie la genul feminin. 5) Nu e deloc rezisă! — Intenționez foculul. 6) Singura care nu trebuia să lipsească! — Sfirșite cum îi zicea. 7) Tot una cu pămintul — Nu îndrăznesc. 8) Ocolit pe stingă! — Mijloc de apropiere... clasic. 9) De unul singur — Iubitul... Taștea. 10) O măsură luată din timp — Din inimă! 11) Dragoste — Zburdă primăvara. 12) Iubirea lui Eminescu — Accentoarea la o serenadă (pl.).

ILIE BARBU

„Tirgul de toamnă”, „Demonstrațiile practice în magazine cu obiecte de uz gospodăresc”, „Luna preparatelor culinare”, acțiuni deosebit de utile ce se circumscriu în modalitățile prin care comerțul vine în întâmpinarea cumpărătorilor, se prelungește acum, în „Luna cadourilor”.

Decembrie înseamnă calendarul și de zile și fiecare zi sute, mii de cadouri. Panourile, afișele, vitrinele — cărți de vizită ale spiritului gospodăresc și fanteziei — te invită în magazine. Bogăția sortimentelor, varietatea lor te pun în fața unei mari dileme: ce să alegi pentru cei dragi?

CEL MAI FRUMOS CADOU

Se spune că dintodeauna femeile au iubit podobaile. Poate de aceea magazinele specializate în artizanat și bijuterii sînt în aceste zile cele mai solicitate. „Miorita” își primește oaspeții fără nici o clipă de răgaz, oferindu-le cele peste 1.000 de sortimente. Solicitățile adresate Clarel Mladin, șefa unității, sînt extrem de diverse, ca și gusturile: un pisoi care toarce molcom, o ființă cu cumpănă, o lustră din fier forjat sau lemn sculptat... Magazine-

ul a fost din timp aprovizionat. Cei mai mulți cumpărători preferă aplicele, sfesnicele cu luminări colorate, vazele, ceulele, medaliaoanelle și deosebitele păpușile purtînd costume naționale care reprezintă toate regiunile țării. La „Artizanatul” din Calea Victoriei, la tonetele speciale din marile magazine cadourile circulă cu repeziune de la vizitatori la cumpărători.

„Universul „Victoria” — Geta Pană — sefă de etaj, ne informează că pentru a se satisface cerințele extrem de mari s-au înființat două noi tonete speciale pentru bijuterii și globuri. Ornamentele pentru masă și pentru pomul de iarnă, florile multicolore, trusele cu parfumuri, baticurile de toate genurile devin simbolul gîndurilor calde și sentimentelor pentru cei dragi. Acest reputat magazin este vizitat zilnic de peste 50.000 de oameni; suma încasată — circa 2 milioane lei. Iată succint, ce reprezintă aici „Luna cadourilor”.

Un prieten îmi spune, mai în ghumă, mai în șurub:

Ana Irina Daniela (și-a luat acest nume de fată, deoarece nu a fost măritată niciodată), a fost colega mea, la Fabrica de ambalaj fulgi de prepețită, o lungă perioadă de vreme. Eu eram tehnician unu, ea era tehnician doi, eu aveam cu 75 de lei mai mult decât ea, iar ea cred că de aceea cu 75 de lei mai puțin decât mine. Această diferență, o preocupă în mod deosebit.

Nu luam odată salariu ca să nu-mi spună: „Cum să fac eu, să ciștiș bini mulți?”. „Știu eu?...”, „M-am gândit! Dau doctoratura, adică mă dau doctorand...” „Ce bine îmi pare că o să ai cine să-mi precizeze rezimul pentru hepatită”. „Nu, frate, doctoratura în științe”. Și atunci cred că ajung director general E, și dacă ajung director general o să am mașină personală și atunci, în fiecare duminică, te duc la Sinaia”. „N-ai vrea să mă duci măcar odată pe lună la Scăieni, s-o văd și eu pe soacră-mea?”. „Te duc! Și uite, mă jur pe ce vrei tu, că am să ajung director general”. La salariul următor iar ne-am întîlnit la casierie. Eu, tot 75 lei am luat mai mult, iar ea tot 75 lei puțin. „Ce zici — m-a întrebă — un scriitor ciștișă mult?”. „Știu eu unul care nici nu știe să numere banii pe care-i are” — de fapt, nu știa niciunul, ce are scriitorul cu tehnicianul și vice invers.

Griș cu lapte

Ritmulul era întotdeauna același. Mămica îl trezea cu o sărutare pe frunte și netezea buzele negre ca pana corbului și, cu brațul sting petrecut pe după gît, îl ajuta să se ridice în capul oaselor, în vreme ce cu dreapta îi potrivea o pernă moale între spate și lada studioului.

Gigel clipca somnolos din ochi și mămica îi săruta ochisorii. Apoi venea rîndul bărbitei.

Cînd Gigel se trezea definitiv, mămica aducea în grabă grișul fierbinte, lua puțin în linguriță, sufla grijuile, să nu-l frigă pe Gigișor, aceasta deschidea ascultător gurita și grișul aluneca pe gît, căldut, dulce, vitnat.

Venea clipa grea cînd Gigel trebuia să se scoale. În camera încălzită la 27 de grade, după termometru, mămica îl îmbrăca repede, îl stergea pe față cu prosopul ud, pentru că Gigi nu putea suferi apa rece, îi înoda, așezată în genunchi, ștergurile de la pantofii și, tinîndu-l de mînă, îl ducea pînă în stație.

Rămînea apoi cu lacrimile neuscate pe obrazul multă vreme în colțul străzii, prînz lung în urma autobuzului care îl ducea pe Gigișor la facultate.

FLORIN IONESCU

● BALANȚE

Pe un talger, el a pus o greutate de un kilogram și talgerul s-a lăsat spre poartă; în schimb, celălalt s-a ridicat spre tavan. Atunci el a pus în celălalt o greutate de două kilograme și talgerul a coborît mult mai jos decât celălalt. Uluit, a adăugat atunci la celălalt o greutate de cinci kilograme și mișcarea s-a produs invers. Și cum nu putea suporta dezechilibrul, a aruncat în celălalt o greutate de zece kilograme și talgerul de dincoace s-a ridicat pînă aproape de tavan. Întimplarea l-a fîrîtat atît de tare, încît și-a pus în gînd să nu lăsa de acolo pînă nu va găsi soluția. Dar n-a găsit-o, și trăilește și astăzi într-un mare zbulc.

● MĂRTURISIRI

Tuul se urcă pe masă și, zvrîlîndu-și bărbia în aer,

FLORIN IONESCU

● CITAT

Cine, ce mare gînditor a spus: „Dimineața răsare soarele?” — se soală el.

● ANECDOTE

Intenționînd să se logodnescă cu o tînărică, un om de afaceri a cerut despre ea informații de la un birou de detectivi. Peste puțin timp, el a primit următorul răspuns:

„Mă. X. se bucură de o reputație excelentă, frecvențea cea mai bună societate, trecutului ei este ireproșabil. Însă, în ultimul timp, apare din ce în ce mai des în compania unui om de afaceri cu o reputație suspectă”.

● ANECDOTE

Intenționînd să se logodnescă cu o tînărică, un om de afaceri a cerut despre ea informații de la un birou de detectivi. Peste puțin timp, el a primit următorul răspuns:

„Mă. X. se bucură de o reputație excelentă, frecvențea cea mai bună societate, trecutului ei este ireproșabil. Însă, în ultimul timp, apare din ce în ce mai des în compania unui om de afaceri cu o reputație suspectă”.

● ANECDOTE

Intenționînd să se logodnescă cu o tînărică, un om de afaceri a cerut despre ea informații de la un birou de detectivi. Peste puțin timp, el a primit următorul răspuns:

„Mă. X. se bucură de o reputație excelentă, frecvențea cea mai bună societate, trecutului ei este ireproșabil. Însă, în ultimul timp, apare din ce în ce mai des în compania unui om de afaceri cu o reputație suspectă”.

● ANECDOTE

Intenționînd să se logodnescă cu o tînărică, un om de afaceri a cerut despre ea informații de la un birou de detectivi. Peste puțin timp, el a primit următorul răspuns:

„Mă. X. se bucură de o reputație excelentă, frecvențea cea mai bună societate, trecutului ei este ireproșabil. Însă, în ultimul timp, apare din ce în ce mai des în compania unui om de afaceri cu o reputație suspectă”.

● ANECDOTE

Intenționînd să se logodnescă cu o tînărică, un om de afaceri a cerut despre ea informații de la un birou de detectivi. Peste puțin timp, el a primit următorul răspuns:

„Mă. X. se bucură de o reputație excelentă, frecvențea cea mai bună societate, trecutului ei este ireproșabil. Însă, în ultimul timp, apare din ce în ce mai des în compania unui om de afaceri cu o reputație suspectă”.

● ANECDOTE

Intenționînd să se logodnescă cu o tînărică, un om de afaceri a cerut despre ea informații de la un birou de detectivi. Peste puțin timp, el a primit următorul răspuns:

„Mă. X. se bucură de o reputație excelentă, frecvențea cea mai bună societate, trecutului ei este ireproșabil. Însă, în ultimul timp, apare din ce în ce mai des în compania unui om de afaceri cu o reputație suspectă”.

● ANECDOTE

Intenționînd să se logodnescă cu o tînărică, un om de afaceri a cerut despre ea informații de la un birou de detectivi. Peste puțin timp, el a primit următorul răspuns:

„Mă. X. se bucură de o reputație excelentă, frecvențea cea mai bună societate, trecutului ei este ireproșabil. Însă, în ultimul timp, apare din ce în ce mai des în compania unui om de afaceri cu o reputație suspectă”.

● ANECDOTE

Intenționînd să se logodnescă cu o tînărică, un om de afaceri a cerut despre ea informații de la un birou de detectivi. Peste puțin timp, el a primit următorul răspuns:

Renunțare

„Crezi că eu nu aș putea scrie un roman despre fabrica noastră? În fond, am mai cit

AGENDA

SOLEMNITATEA ÎNMÎNĂRII UNOR DECORAȚII

La Consiliul de Stat a avut loc, vineri dimineață, solemnitatea înmînării unor înalte ordine ale Republicii Socialiste România.

Pentru merite deosebite în domeniul învățămîntului, științei, în activitatea de stat și obștească, cu prilejul împlinirii vârstei de 70 de ani, a fost conferit ordinul „Steaua Republicii Socialiste România” clasa I-a tovarășului profesor Constantin Dinulescu, membru corespondent al Academiei, președintele Consiliului Național al Inginerilor și tehnicienilor.

PLECAREA DELEGAȚIEI P.S.I.U.P.

Vineri dimineață a părăsit Capitala delegația Partidului Socialist Italian al Unității Proletare, formată din tovarășii Tullio Vecchiotti, secretar general al P.S.I.U.P., și Pino Tagliacozzi, membru al Comitetului Central, șeful Secției Externe a C.C. al P.S.I.U.P., care, la invitația Comitetului Central al Partidului

Comunist Român, a făcut o vizită în țara noastră. La sosire în Gara de nord, delegația a fost întâmpinată de Mihail Stoica, vicepreședinte, Nicolae Irimie secretar al U.A.S.R.

Vineri a sosit în Capitală o delegație de activiști ai P.M.S.U., condusă de tovarășii Jozsef Balint, șef de secție la C.C. al P.M.S.U., care, la invitația C.C. al P.C.R., va face o vizită de schimb de experiență în România.

zită în țara noastră. La sosire în Gara de nord, delegația a fost întâmpinată de Mihail Stoica, vicepreședinte, Nicolae Irimie secretar al U.A.S.R.

Vicepreședintele Consiliului de Miniștri, Iosif Banc, a primit vineri după-amiază pe ministrul industriei forestiere și economiei apelor al R.S. Cehoslovaciei, Hanus Julius, care se află în vizită în țara noastră.

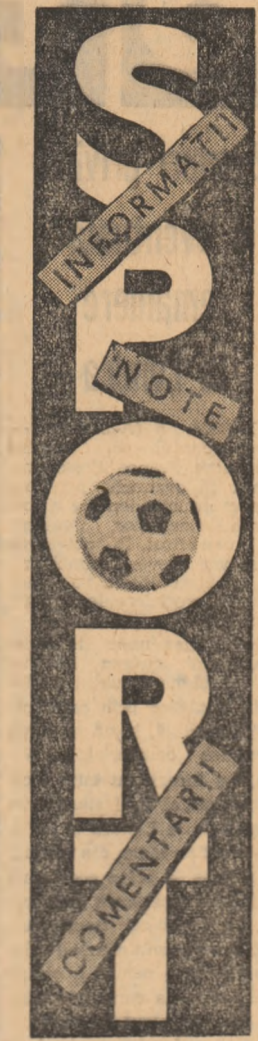
Cu prilejul sărbătorii naționale a Finlandei — aniversarea a 51 de ani de la proclamarea independenței — ambasadorul acestei țări la București, Karlo Velikko Makkela, a oferit vineri o recepție.

Delegația Comitetului Păcii din R.P. Bulgaria, care la invitația Comitetului Național pentru Apărarea Păcii, a făcut o vizită în țara noastră a părăsit vineri seara Capitala. Din delegație au făcut parte Ivanica Nikolova, președinta Comitetului județean Pernik de luptă pentru pace și Gheorghii Bakalov, vicepreședinte al Comitetului pentru pace al orașului Sofia.

DOMNUL NU MĂ CONTRAZICE

(Urmare din pag. 1) Atanor vin și marile idei reformatoare. Clasărele trebuie așezate de la dreapta la stînga, nu invers ca așa a văzut ei nu știu pe unde. Cere un ogor și patru sacane, se încule cu yale și nu lese patru sile. Tine sedințe cu cel mai apropiat și nu te consultă s-a terminat cu „Ce mai faci? Da soția? Al văzut neagra fără

simbrie? — A început războiul de 30 de ani și poți să îți ai gură că de-aici de unde ești nu să mai capeți pensie. Peste o lună, două o să se constată că ai săvârșit grave abateri în serviciu, peste alie șase (și se va aminti că ai uitat deschis un secret secret, dar alie nu se pot inventa? Domnul nu mă contrazice nu-ți e drept decît un fleac. A spus el că Baronul era mai bun ca

MERIDIAN SPORTIV

HOCHEI

● Patinoarul artificial din parcul „23 August” va găzdui astăzi-seară de la ora 18 meciul internațional de hochei pe gheață dintre reprezentativele de tineret ale României și R. D. Germane. Duminică, de la aceeași oră, cele două echipe vor susține meciul revansă.

● Astăzi și duminică, la Rostock și Berlin au loc întîlnirile de hochei pe gheață dintre primele selecționte ale României și R. D. Germane.

REVISTA „VINATORUL ȘI PESCARUL SPORTIV” LA 20 DE ANI

Cu nr. 12 apărut luna aceasta, revista „Vinătorul și Pescarul sportiv” a împlinit 20 de ani de la apariție. Peste 500 de colaboratori — oameni de știință, scriitori, vînători și pescari sportivi — au contribuit alături de un colectiv redacțional de specialitate, la editarea acestei reviste așteptate lunar cu interes de cititori care activează în diferite domenii de activitate. Drumul parcurs de revista în acești ani exprimă hotărârea și eforturile lucrătorilor, colaboratorilor și corespondenților revistei de a face ca „Vinătorul și Pescarul

sportiv” să aducă o contribuție tot mai însemnată la buna gospodărire a vînatului și peștelui, importantă bogăție a țării, la răspîndirea și practicarea unor sporturi îndrăgite de mase, la popularizarea frumuseților patriei noastre.

BONAVENA ATACA TITLUL MONDIAL

La 10 decembrie, la Philadelphia, campionul mondial de box la categoria Joe Frazier, recunoscut de forurile sportive a 5 state americane, își va pune centura în joc în fața argentinianului Oscar Bonavena. Cei doi boxeri s-au mai întîlnit acum doi ani la New York, victoria revenind la puncte lui Frazier. Cu toate că a cîștigat Frazier a trecut prin clipe grele, fiind expulzat și la poda. El a motivat că Bonavena l-a lovit cu capul și că în meciul de la 10 decembrie, îi va administra o înfrîngere înaintea de limită. Managerul lui Frazier speră ca elevul său să-l întîlnească anul viitor pe Cassius Clay. Este foarte posibil ca Clay să reprimască licența de boxer. Acest lucru va fi hotărît peste scurt timp, deoarece postul campion mondial a înaintat un apel la Curtea Supremă. La rîndul său, Bonavena a de-

clarat că el urmează să-l întîlnească pe Clay, deoarece Frazier nu-l va rezista decît cîteva reprize. Bonavena se antrenează de zor avînd ca principal consilier pe fostul campion mondial al greilor Rocky Marciano, care s-a retras neînving din ring.

CEL MAI BUN SPORTIV AL ANGLIEI

● Cunoscutul atlet englez David Hemery, campion olimpic la Ciudad de Mexico în proba de 400 m garduri, a fost desemnat de ziarștii din țara sa cel mai bun sportiv al anului din Anglia. Pe locul doi s-a clasat campionul mondial de automobilism Graham Hill.

● Cunoscutul sprinter japonez Hideo Lijima, cronometrat pe 100 m plat cu timpul de 10"1/10 a anunțat că abandonează definitiv atletismul. El a semnat contracte cu o echipă profesionistă de baschet din Tokio. Este pentru prima oară cînd un sprinter devine jucător profesionist de baschet.

● Selecționata de box (tineret) a Italiei va întîlni la 15 decembrie, la Katowice, echipa de tineret a Poloniei în cadrul turneului final al competiției „Cupa Europei”

ANCHETA NOASTRĂ

FETELE DESPRE BĂIEȚI — BĂIEȚII DESPRE FETE

PENTRU FETE

- 1. Cu cine preferi să te împrietenești: cu o fată sau cu un băiat?
2. După tine, ce calități i se cer unui prieten bun (unei prietene bune)?
3. Ce defecte crezi că au băieții?
4. Crezi în superioritatea băieților? Din ce punct de vedere: putere, rezistență fizică, inteligență, curaj etc.?

PENTRU BĂIEȚI

- 1. Cu cine preferi să te împrietenești: cu o fată sau cu un băiat?
2. După tine, ce calități i se cer unui prieten bun (unei prietene bune)?
3. Ce defecte crezi că au fetele?
4. Crezi în superioritatea băieților? Din ce punct de vedere: putere, rezistență fizică, inteligență, curaj etc.?

Cu antrenorii N. NEDEF și E. TROFIN despre meciul: România — R. D. Germană la handbal masculin

DIN NOU O PARTIDĂ DE MARE ATRACȚIE LA FLOREASCA

Despre cea de-a 5-a partidă pe care o susține astăzi, începînd de la orele 19, prima reprezentativă la handbal masculin a țării noastre în compania valoroasei naționale a R. D. Germane, ne-au vorbit antrenorii N. NEDEF și E. TROFIN, care se ocupă de pregătirea sportivilor români.

— Fără nîl o ezitare, trebuie să declarăm că reprezentativa R. D. Germane, care a obținut și ea o victorie în fața campionilor mondiali — este una dintre cele mai valoroase formații din lume — susține antrenorul Eugenia Trofin. Desi n-a reușit nicî o dată să cîștige un titlu suprem, această echipă are un palmares impresionant. Puține sînt echipele care se pot mîndri cu victorii în fața redutabilei formații germane. Este, credem, suficient să reamintim că între ultimele două ediții ale C. M., handbaliștii Republicii Democrate Germane nu au cunoscut înfrîngerea. Rezultatul de egalitate realizat de naționala noastră la ultima ediție a C. M. a scos această puternică echipă din lupta pentru titlul suprem. Echipa R.D.G. practic un handbal de clasă, este excelent pregătită fizic, are o apărare avansată și agresivă, iar în atac dispune de o remarcabilă forță de sut, comenzi rapide fiind alinate cu acțiuni tactice bine gândite. Este o formație solidă, acic-

nominalizării unor handbaliști în vederea alcătuirii lotului pentru viitoarea echipă care ne va reprezenta la C. M. din 1970 din Franța. După cum se poate observa, ca adversari pentru acțiunea noastră am ales cele mai bune echipe de pe continent. Am întîlnit, pînă acum, reprezentativele R.S.C. Iugoslaviei, iar în continuare vom întîlni selecționata R.D.G. și R. F. a Germaniei. Dorim ca la viitoarele competiții oficiale (Campionatul mondial și Olimpiada din 1972 de la München) să avem la dispoziție un lot omogen cu jucători de valoare, într-o formă foarte bună. Din dorința de a uni toate forțele în vederea îndeplinirii acestui tel, s-a apelat și la serviciile antrenorului emerit Vlase Oprea, de la clubul Dinamo, apreciat tehnician care, începînd de la acest meci va face parte din colectivul de pregătire al reprezentativei masculine de handbal. Vom utiliza, în această întîlnire, următorul lot: PENU, BOGOLEA, GRELA, MARINESCU, POPESCU, GORAN, GATE, NICA, SA-WENGI, LICU, MOLDOVAN, CHICID, GUNT. Jucătorii subliniați vor începe partida.

Interviu luat de VIOREL PĂUNESCU

ACTIVITATEA TURISTICA PE TRASEUL UNUI SCHIMB DE EXPERIENȚĂ

A vorbi despre activitatea turistică generală (și totală) a organizațiilor U.T.C. din județul Vrancea, despre acțiunile inițiate de către comisia de turism a comitetului județean U.T.C. însoțim și locuri, desigur statistic pe suprafața cîtorva pagini. Or, nu este în intenția noastră și nici uităm o astfel de societate. Ne vom opri, de aceea, asupra unui singur aspect — care da, de altfel, și titlul articolului — asupra modului în care organizațiile U.T.C. din acest județ au înțeles să fructifice ceea ce, într-un cușin, numim specific local.

SPECIFICUL LOCAL — O „BIBLIOGRAFIE” CU VASTE POSIBILITĂȚI

roșeștilor cu trupurile lor „Pe aici nu se trece!”... Intâ, dar, o primă „bibliografie”, păstrată dincolo de traitele, în memoria oamenilor acestor locuri, transmisă, crez și imbold, din generație în generație. De aceea, o primă dovadă a civilității elogiatoase se vor expune aici o constituie toamna atenția, sensibilitatea cu care organizațiile U.T.C., tînăra generație vranceană s-au apucat spre cunoașterea acestui istoric, a locurilor, omenilor și faptelor lor. Dacă adăugăm la aceasta capacitatea și priceperea comitetului județean U.T.C., a comisiei de turism, dorința de continuă perfecționare în realizarea unui astfel de desiderat avem, sugestiv, tabloul preocupărilor de ordin turistic aici.

nile cîitoare. Știînd că există tineri care nu-și cunosc încă suficient de bine județul, comisia de turism a făcut pentru ei excursii în cele mai frumoase locuri din Vrancea, la Soceja și Lepșa, la Năruja, Odobești, Jariștea, tinerii de la sate fiind căluziți la realizarea unor drumeții, pe distanțe scurte, spre diferite locuri de agrement sau pitorești.

s-a conjugat armonios cu bune condiții materiale oferite. Peste 10.000 de tineri au participat la acțiunile inițiate de aceste cercuri, dintre care evident pe cel al organizației U.T.C. de la Fabrica de confecții-Focșani, antrenînd tinerii în excursii organizate pe Valea Pralovei, Slănic, Măgura Odobeștilor, Complexul C.F.R. Adju, comuna Măgura Dumitrești, Vidra Garașia și altele. Aminteam la începutul acestor însemnări despre sensibilitatea, pricepera și pasiunea cu care organizațiile U.T.C., comisia județeană de turism au înțeles să se anlice asupra bogatei „bibliografii” oferite de minunata Țară a Vrancei, să colorifice cit mai deplin această bogăție. Faptul nu însemnă, însă, un proces încheiat. În atenția comitetului județean U.T.C. stă preocuparea pentru continuă perfecționare a cadrelor care răspund de activitatea turistică, pentru a face din comisia de turism un organism specializat al organizației U.T.C. În relativ scurtul interval de timp au avut astfel, loc două instruirii ale membrilor comisiei de turism (care pe lângă activități salariale, cuprindînd 28 de tineri capabili, lucrători în diverse domenii de activitate) cu prilejul cărora s-au efectuat schimburi de păreri cu diferiți specialiști, în des-coperirea celor mai propice și eficiente forme și metode de acțiune. Un permanent și util dialog a fost întretinut cu Biroul de Turism pentru Tineret, din partea căruia comisia a primit materiale și indicații folositoare. Intâ, așadar, convingerea care înlesnește prefigurarea unui frumos profil al activităților turistice cîitoare, bazate, dincolo de pasiune, pe o experiență deja cîștigată, pe o tradiție în formare.

I. ANDREIȚA

de peste hotare

Lucrările sesiunii O.N.U.

Intervenția reprezentantului român în Comitetul Politic

NEW YORK. — Trimisul special Agerpres, Nicolae Ionescu, transmite: În Comitetul Politic special al Adunării Generale continuez dezbaterile pe marginea raportului Comisarului general al Oficiului Națiunilor Unite pentru ajutarea refugiaților palestinieni.

Subliniind în intervenția sa că „reglementarea problemei refugiaților constituie un factor important al stabilității politice în regiune”, reprezentantul României, Ion Duma, a arătat că „delegația română nu poate împărtăși punctul de vedere care tinde să limiteze problema numai la aspectele sale umanitare, economice și să canalizeze eforturile de găsire a unei soluții în acest context. Așa cum s-a mai arătat, delegația română este profund convinsă că rezolvarea acestei probleme este legată de restabilirea păcii în Orientul Apropiat. Considerăm că interesele popoarelor din Orientul Apropiat cer imperios ca în

această zonă să existe relații normale de conviețuire și colaborare, să se rezolve problemele divergente, asigurându-se retragerea trupelor din teritoriile ocupate, respectarea securității și independenței fiecărui stat din regiune”.

„După părerea delegației române — a declarat reprezentantul României — a sosit timpul să fie concentrate toate eforturile pentru a se aborda problema refugiaților cu toată răspunderea și într-un spirit realist, în vederea unei rezolvări pe baze trainice. În mod necesar, această rezolvare își va putea găsi locul în condițiile în care raporturile dintre state vor evolua spre diminuarea treptată a tensiunii, spre crearea unui climat propice soluțiilor echitabile și constructive”.

Un proiect de rezoluție, prin care se recomandă proclamarea anului 1970 drept „An internațional al educației”, a fost adoptat în Comitetul politic și financiar al Adunării generale.

Caldera sau Barrios?

La șase zile după alegerile prezidențiale, în Venezuela continuă să se mențină o atmosferă de incertitudine în legătură cu persoana viitorului președinte al țării.

Candidatul partidului democrat-cristin (de opoziție), Rafael Caldera, continuă să dețină un avans față de reprezentantul partidului guvernamental „Acțiunea democratică”, Gonzalo Barrios. Dar, după numărarea oficială a peste 3 milioane de buletine de vot, diferența s-a redus la numai 28 000 de voturi.

Această incertitudine alimentează zvonuri din cele mai diverse. Potrivit agenției France Presse, anumiți observatori din Caracas apreciază că actuala situație este propi-

ce unei loviturii de stat. Pe de altă parte însă, ministrul apărării, generalul Ramon Florencio Gomez, a subliniat în mai multe rânduri că rolul forțelor armate este de a apăra constituția și de a fi credincioase oricărui guvern ieșit în urma alegerilor. La rândul său, ministrul de Interne, Reinaldo Leandro Mora, a declarat că, în cadrul unui interviu televizat, că guvernul, armata și poporul vor respecta rezultatele alegerilor.

Dacă până acum opoziția acuză guvernul de intruziunea publicării rezultatelor, în prezent rolurile par să se fi inversat. Partidul de guvernământ „Acțiunea democratică” a acuzat pe vicepreședintele Consiliului electoral suprem, Arminthin Borjas, că a dat prioritate publicării rezultatelor favorabile lui Rafael Caldera, lăsând să se creeze impresia că acesta va ieși învingător în alegeri. Consiliul electoral este acuzat că nu a publicat rezultatele din statele Anzoategui, Monagas și Sucre, unde partidul de guvernământ dispune de un mare număr de susținători. Nu este exclus, apreciază observatorii politici, ca până la publicarea rezultatelor definitive ale alegerilor de dimineață locurile între Rafael Caldera și Gonzalo Barrios să se inverseze.

DIN VIATA TINERETULUI LUMII

Centrul administrativ al Universității din Bristol a fost ocupat de studenți care protestează împotriva hotărârii conducerii universității de a nu îngădui colegilor lor înscrși la diferite facultăți aflate în alte cartiere ale orașului să aibă acces în noile clădiri ale universității.

Politia, care a fost chemată la fața locului, a anunțat că nu va interveni.

La Libreville a fost dat publicității un raport oficial în legătură cu situația învățământului din Gabon. După cum se arată în acest document, în rețeaua de învățământ a țării sunt cuprinși 90 000 de elevi, care au la dispoziție aproximativ 647 de școli. În afară de acestea funcționează 54 de centre de alfabetizare, 10 colegii, 12 centre de învățământ profesional, 4 institute etc.

Facultatea de drept din Madrid a fost închisă joi seara pe o perioadă nedeterminată. Această măsură a fost luată de rectorul universității madrilenă ca urmare a tulburărilor studențești care nu au conținut de la începutul anului universitar.

În fața ambasadei din Bonn a Coreei de sud a avut loc joi o demonstrație a studenților în semn de protest împotriva condamnării mai multor intelectuali sud-coreeni răpiți din R.F.G. anul trecut de serviciile secrete. Demonstrații similare s-au desfășurat și în alte centre universitare vest-germane. (Curtea de apel din Seul a condamnat joi 12 persoane la moarte sau închisoare sub acuzația de a fi acționat împotriva actualului regim din Coreea de sud. Printre cei condamnați se află cinci intelectuali care au predat în diverse instituții de învățământ superior din R.F.G. înainte de a fi răpiți și luși cu forța în Coreea de sud). Ministrul de externe vest-german a făcut cunoscut că este „indignat” de sentințele pronunțate la Seul și a rechemat ambasadorul R.F.G. în Coreea de sud pentru consultări. Un purtător de cuvânt al ministerului a declarat că guvernul de la Bonn va încerca să obțină anularea sentințelor sau reducerea pedepselor.

ITALIA — Aspect din cursul unei demonstrații protestatara desfășurată în orașul Avola

SCHIMB DE MESAJE GOWON — WILSON

Întalul comisar britanic la Lagos, David Hunt, a înmănat un mesaj din partea primului ministru al Marii Britanii Harold Wilson, șeful guvernului federal nigerian, generalul Yakubu Gowon. După cum relatează agențiile de presă, cu toate că textul mesajului, care constituie un răspuns la scrisoarea transmisă de generalul Gowon primului ministru englez, nu a fost dat publicității, se apreciază că guvernul britanic și-ar fi reafirmat hotărârea de a continua livrarea de arme către Nigeria. Comisarul federal nigerian pentru afacerile externe, Olofin Anifilola, și-a exprimat satisfacția față de mesajul lui Wilson. El a precizat că guvernul de la Lagos consideră unitatea statului nigerian și menținerea structurii federale drept condiții prealabile oricăror convorbiri în vederea restabilirii păcii în această țară.

Un grup de observatori militari precum și specialiști care lucrează pe lângă Organizația Națiunilor Unite au dat publicității un raport al cărui obiect este cererea de a se baza cerșerilor la fața locului, în care dezmint că forțele terestre nigeriene ar fi comis atrocități înocente împotriva populației biazee. Observatorii au constatat că au înregistrat în câmpul de vizionare persoane care au avut de suferit de pe urma războiului civil.

DECLARAȚIA M. A. E. AL R. D. VIETNAM

HANOI 6 (Agerpres). — Un purtător de cuvânt al Ministerului Afacerilor Externe al R.D. Vietnam a dat publicității o declarație în care s'nt condamnate toate acțiunile războiului de agresiune de S.U.A. împotriva R.D. Vietnam.

La 3 decembrie, se arată în declarație, mai multe avioane americane au violat în repetate rânduri spațiul aerian al R.D. Vietnam.

În aceeași zi, baterii de artilerie americane au deschis focul asupra unor nave de război „New Jersey” și „New Mexico” care erau în apropierea țărilor de nord a zonei demilitarizate. Patru avioane de tipul „F-4” au bombardat mai multe localități din provincia Quang Binh, provocând pierderi de vieți omenești și bunuri materiale.

PARIS 6 (Agerpres). — Agenția France Press anunță că delegațiile nord-vietnameze și americane au căutat de acord cu reprezentanții Statelor Unite, R. D. Vietnam, Federația Națională de Elibărare de Vietnam de sud și administrația vietnameză de sud și să se dezminte și să se renunțe la politica conflictelor în patru zone vietnameze.

În legătură cu apropiata încheiere a convorbirilor în patru zone, a sosit la Paris ambasadorul sovietic la Washington, Bui Dien, care a luat parte la convorbirile

dintre președintele Nguyen Van Thieu și ambasadorul S.U.A. la Saigon, Ellsworth Bunker, în legătură cu poziția regimului saigonese față de tratativele de la Paris.

Vineri după-amiază, Bui Dien, a avut o întrevedere cu Cyrus Vance, adjunct al șefului delegației americane.

Zvonuri privind o eventuală remaniere la Londra

LONDRA 6 (Agerpres). — Corespondentul din Londra al agenției France Presse relatează că zvonurile privitoare la eventuala demisie a ministrului finanțelor, Jenkins, s-au intensificat. În ipoteza că ele se vor adeveri, atunci primul ministru Wilson va fi nevoit să procedeze la o nouă remaniere de guvern.

Posibilitatea unor înlocuiri în actualul guvern laburist este legată de actualul stadiu al dificultăților prin care trece lira sterlină, la un an după efectuarea devalorizării. Vineri, s-a înregistrat cursul cel mai scăzut al lirei sterline la bursele de la Londra și de la Frankfurt pe Main, din ultimul an, și abia la prânz acest curs a cunoscut o oarecare „învioreală”. Ca de obicei, Banca Angliei a intervenit vinzând din rezervele sale pentru a obține o redresare a cursului; dar, așa cum s-a văzut în trecut, asemenea măsuri nu au decât un efect momentan și ele nu pot înlătura tendința generală legată în continuare de dificultățile balanței de plăți deficitară a Marii Britanii.

Klondyke a reînviat

Pe urmele căutătorilor de aur • Bogății smulse pământului • Petrol și... hochei

Bărbați în șube masive scormonesc prin zăpezile nordului canadian în căutare de comori. În regiunea Coppermine, de-a lungul fluviului cu același nume, în apropierea Cercului Polar, echipa de geologi au depistat deja zăcăminte mari de uraniu, cupru, asbest, aur și argint.

La Cercul Polar, în regiunea Baffinland continuă sondeajele geologice pentru evaluarea exactă a unui fabulos zăcămint de fier care ar putea fi cel mai mare de pe Terra. În zona arctică și în delta fluviului Mackenzie se înalță una după alta sondele de foraj petrolier. Acolo, în împărăția gheturilor și a tundrei (care acoperă jumătate din uriașul teritoriul al Canadei, dar care e locuit doar de 100 000 din cei 20 de milioane de canadieni) este în curs de desfășurare ceea ce se numește „aer negru” — adică descoperirea de petrol canadian.

În urmă cu un secol, mii de aventurieri, minoși de febra aurului au luat drumul nordului înghețat. Nu mai puțin de 28 000 de oameni au venit în 1896 în regiunea Klondyke, din apropierea zonei arctice. În șase luni a și aprut pe hartă o-

cămine masive de minereu feros cu un conținut de fier de 75-80 procente! Nu s-a stins încă ecoul defectării acestor comori, realmente fabuloase și geologii canadieni scoatează pe o nouă epopee senzațională. În iulie a.c., au fost descoperite, pe teritoriul S.U.A., în vaste regiuni din Alaska, la granița cu Canada, zăcăminte de petrol evaluate a fi, de departe, cele mai mari de pe teritoriul Statelor Unite. După aprecierea specialiștilor, zăcămintele de „aer negru” se află departe, de-a lungul regiunilor nordice canadiene, trecând prin delta fluviului Mackenzie și până la arhipelagul arctic. Acest veritabil ocean de petrol ar putea, potrivit părerii profesurului Nordhall, unul din cei mai mari specialiști nord-americani în acest domeniu, „să fie cel mai important din lume și să schimbe între-

IN NORDUL CANADIAN. — Așezări noi în întinderile de gheață. Goana după „aurul negru”

șelul Dawson-City, cu aproape 1 000 de case și 12 000 de locuitori. Goana atroce după aur a făcut din Klondyke un finit al crimei, urii și rapacității. O dată cu scăderea filonelor de aur a murit și trista glorie a Klondyke-ului. Exact la un deceniu după înființare, Dawson-City arăta ca după un cataclism.

După cel de-al doilea război mondial, oameni de știință, geologi și tehnicieni au plecat pe urmele căutătorilor de aur din nordul sălbatic. Ei au găsit în jurul lor de 5 000 de kilometri pătrați, între Atlantic și Pacific, între Groenlanda și Alaska indicile unor bogății fabuloase. Și, relativ repede, aceste bogății intră în circuit. În ultimii zece ani, producția de metal canadian s-a dublat. Canada a devenit una din cele mai mari producătoare de platină, zinc, nichel, titan și uraniu.

Cursa descoperirilor a căpătat un ritm accelerat și o turnură impresionantă. În prima jumătate a anului 1966, în Baffinland, insula situată la vest de Groenlanda și avind o suprafață de o dată și jumătate cât a Franței, s-au descoperit ză-

ga structură a industriei petroliere nord-americane”.

Cursa „Klondyke 1968” continuă. În septembrie, premierul canadian Trudeau, l-a numit pe unul din cei mai apropiați colaboratori ai săi, Jean Chretien, în funcția (nou înființată) de ministru pentru dezvoltarea nordului canadian. Trudeau însuși a întreprins o călătorie de studiu și informare de două săptămâni (cu trenul, elicopterul și... săniile trase de reni) prin vastele regiuni nordice. A fost elaborat un „program inițial”, care prevede sprijinul statului în opera de prospectare și ploaiera a bogățiilor nordice.

„Boom”-ul din gheturile arctice a reînviat vechile așezări ale căutătorilor de aur, Dawson și Yellow. Au aprut, de asemenea, așezări noi cu locuințe moderne, confortabile, școli și magazine. Cele mai apreciate construcții sînt însă, pare-se, terenurile de hochei (în număr de 25) și aeroporturile (în număr de opt). Pentru că, relaxarea favorită a noilor locuitori ai nordului — majoritatea tineri — rămîne hocheiul.

EM. RUCAR

Angola: bogății și înapoiere

Angola, una din ultimele „provincii de peste mări” aflate încă sub dominația colonialistă a Portugaliei, dispune de însemnate resurse economice. Teama de a scăpa din mîni aceste resurse, ca urmare a luptei dure de patrioți angolezi pentru dobîndirea independenței, stîrnește îngrijorarea la Lisabona.

Exportul angolez se bazează în prezent pe cultivarea cafelei și valorificarea diamantelor. Culturile de cafea se întind pe o suprafață de 525 000 hectare, angajînd o forță de muncă evaluată la 200 000 persoane. Potrivit datelor publicate de ministrul agriculturii al Statelor Unite, producția de cafea a Angolei în anul curent va ajunge la 3 200 000 saci (a 60 kg), situîndu-se pe locul patru în lumea după Brazilia, Columbia și Coasta de Fildeș; cea mai mare parte a cafelei angoleze fiind comercializată de marile companii cu sediul la Lisabona. În sfîrșit, în ceea ce privește exploatarea diamantelor — produs ce furnizează 23 la suta din exporturile Angolei — acestea în totalitate sînt deținute de Portugalia, de unde, după prelucrare, sînt vîndute în cea mai mare parte societății britanice Diamond Corporation Limited.

Angola a fost concentrată de cîțiva ani și asupra altei bogății: petrol. În apropierea de Cabinda, „Gulf Oil Company”, — una din marile companii petroliere americane — a descoperit un zăcămint care, potrivit primelor explorări, va asigura într-un an aproximativ 30 000 de barili de țîi pe zi (circa 1,5 milioane tone pe an). Gulf Oil Company întreprinde speranțe ca prin anul 1978 extracția să atingă 7,5 milioane tone, 28 de milioane dolari au fost deja investiți în acest nou business. În subsool au fost descoperite și alte resurse, cum ar fi minereul de fier.

Se pune întrebarea în ce măsură aceste bogății contribuie la dezvoltarea Angolei în ansamblu, la ridicarea nivelului de trai al celor 4 800 000 de locuitori? Potrivit cifrelor publicate în metropola, produsul național brut per capita a crescut în zece ani doar cu circa zece dolari. Este limpede: bogățiile Angolei mînesc profiturile companiilor străine. Proiecte de viitor nu întreprind nimic promițător... Din contra, ca și pînă acum, alocațiile de la buget se vor îndrepta fie spre noul Eldorado minier, cum îl denumesc coloniștii francezi „LE MONDE”, sau pentru plăcile substanțiale efectiv politienești angajate în vederea reparațiilor anti-populare. Spre agricultură, ramură economică în care activează 69 la suta din totalul populației, se îndreaptă sume infime. Planul de dezvoltare lansat cu mare publicitate de autoritățile colonialiste portugheze nu prevede la capitolul IV — „dezvoltarea rurală” — nici un credit bugetar.

Cu totul alta este însă situația finanțării „capitelului special” — armata, politica, poliția de auto-apărare alcătuită din colonizatori albi. Potrivit ziarului sud-african „THE STAR”, pentru întretinerea armatei colonialiste, s-au cheltuit într-un singur an 21 182 000 de conturi.

Dar însemnatele Lisabona de o-și perpetua dominația prin folosirea forței nu va putea împiedica poporul angolez să-și ducă lupta pînă la capăt, pînă în momentul în care vîntul său de veacuri — obținerea independenței — va deveni o realitate.

IDAN TIMOFTE

R. P. BULGARIA — Imagine din Varna

Consultări politice la Tokio

TOKIO 6. — Corespondentul Agerpres, Fl. Tuiu, transmite: Premierul Eisaku Sato însoțit de colaboratorii săi apropiați — liderii al Partidului Liberal Democrat din Japonia a avut joi după-amiază o întrevedere cu Tomomi Narita, președintele Partidului Socialist din Japonia, și Saburo Eda, secretar general al P.S.J. Potrivit surselor informate din Tokio în cursul întrevederii de la reședința oficială a premierului Sato, au fost discutate probleme mai vechi și curente ale politicii interne japoneze, inclusiv Okinawa și tratatul de securitate japono-american.

Inițiativa în privința acestei întrevederi aparține primului ministru care și-a exprimat dorința pentru un schimb deschis de opinii cu liderii partidelor de opoziție în încercarea de a evita „demonstrările” în problemele importante ale politicii interne.

Premierul Sato urmează să înțîlnească în același scop conduc-

centele partidelor socialist democratice și „Komeito”.

Partidul de opoziție „Komeito” a publicat un raport întocmit pe baza rezultatelor unui recent sondaj în care se arată că în Japonia există 145 de baze și instalații militare americane, cu o suprafață totală de 361 244 000 metri pătrați, amplasate în 23 de prefecturi. Rezultatele sondajului arată că 90 de instalații militare formează obiectul cererilor populare locale de desființare a lor, iar alte 51 stau la baza nemulțumirilor manifestate sub diverse forme în localitățile din apropiere. În același timp, raportul menționează că 28 din totalul bazelor americane constituie o piedică în realizarea programelor de dezvoltare a municipiilor locale”.

„Komeito” a făcut cererile respective pentru a-și fundamenta politica cunoscută de „ajutăm-nare treptată a tratatului de securitate japono-american”.

LA PHENIAN s-a deschis expoziția de fotografii „Din viața unei uzine”, organizată de Institutul român pentru relații culturale cu străinătatea.

La vernisajul expoziției, amenajat în halul Conservatorului din capitală, au participat Kim Kwan Sup, președintele Comitetului pentru relații culturale cu țările străine, Kim Su Dik, ministrul adjunct al învățămîntului primar și secundar președintele Asociației fotografilor, funcționari superiori din M.A.E. și din Comitetul pentru relații culturale cu țările străine.

ÎN CADRUL unui simpozion, organizat de cunoscuta revistă italiană „Epoca” prof. dr. Ana Aslan — care face în prezent o vizită în Italia — s-a înțîlnit la Milano, cu un grup de medici, specialiști în domeniul geriatriei.

În cinstea prof. dr. Ana Aslan, a fost oferit un cocteil la care au participat primul ministru, Giovanni Leone, președintele Institutului pentru conjuctura economică — Antigone Donati, prof. Gabriele Crespi, directorul centrului de geriatrice din Roma, personalități ale vieții medicale

pe scurt

italiene. A luat parte, de asemenea, ambasadorul Republicii Socialiste România la Roma, Cornel Burtică.

DELEGAȚIA U.T.C. LA BUDAPESTA

CORESPONDENTUL Agerpres, Al. Pinteș, transmite: La Budapesta a sosit o delegație a C.C. al U.T.C., condusă de Vasile Nicolescu, secretar al C.C. al U.T.C., care, la invitația C.C. al U.T.C. din R. P. Ungaria, face o vizită în această țară.

RONALD ZIEGLER, secretar de presă al lui Nixon, a declarat că noul președinte nu va trimite pînă la 20 ianuarie nici un observator al său la convorbirile de la Paris. Din declarația făcută ziariștilor de către Averell Harriman, șeful delegației americane la convorbi-

gile de la Paris, după întrevederea de joi cu președintele ales, reiese că Nixon ar avea în vedere desemnarea unui observator la aceste convorbiri, înainte de instalarea sa la Casa Albă.

MINISTRUL APĂRĂRII al Venezuelei, generalul Florencio Gomez, a anunțat joi că membrii echipajului navei de pescuit cubaneze „Alecris”, sechestrată în urmă cu cîteva săptămîni, au fost transferați de la baza Carpana la cea din Puerto Cabello. La seceastă din urmă bază, se află în reparație și nava de pescuit „Alecris”, care a suferit serioase avarii în timpul sechestrării sale la 28 noiembrie a.c., la peste 5 mii de castole venezuelene.

Zilele trecute, reprezentantul permanent al Cuba la O.N.U. a protestat împotriva sechestrării act al forțelor navale venezue-

lene, cerînd eliberarea navei și a echipajului.

POTRIVIT unui comunicat publicat de Oficiul federal de statistică din Wiesbaden, populația R. F. a Germaniei a atins cifra de 60 milioane de locuitori.

AFACERI CU ARME

PROCURORUL general al Elveției întreprinde în prezent o anchetă în legătură cu operațiile de export de arme ale firmelor elvețiene. Această măsură a fost luată ca urmare a afirmațiilor după care două mari firme elvețiene producătoare de armament ar fi furnizat în mod ilegal produsele lor Nigeriei, care figurează pe lista statelor către care guvernul elvețian a interzis exportul de arme. Un purtător de cuvînt al pro-

curaturii a declarat joi că toate operațiile de export de armament vor fi verificate pentru a se stabili dacă acuzațiile formulate împotriva firmelor „Oerlikon-Buehrle” și „Hispano-Suiza” sînt sau nu adevărate.

GUVERNUL GREC l-a numit pe general-locotenent, Odyseus Angelis, în funcția de comandant șef al armatei grecești. Este pentru prima oară cînd un general este numit comandant șef, deoarece pînă acum această funcție era deținută de rege.

Potrivit noului constituții, regele rămîne șeful armatei, dar toate numirile de ofițeri sînt de resortul guvernului.

ÎN CADRUL primelor expoziții internaționale de turism de la Brighton, la care participă 15 ofiții naționale de turism din diferite țări și 80 de agenții de volaj și turism, a avut loc joi șirul României.

O.N.T. participă la această expoziție cu un mare stand, care înfățișează diferite aspecte ale turismului în România, în munși și pe litoral, realizări în domeniul artei și arhitecturii și prezintă obiecte de artizanat.